

ซีรีส์
ยอดรักนักชาย

ใจใส

สลับรัก

วิวา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ภั ค์ า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๑๒

ไฉไลสลับริก

ผู้เขียน : วิวา

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1627-3

ราคา ๒๙๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : พัชรี แต่แดงเพชร พิสูจน์อักษร : พรพิมล อริยวัฒนากร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สภาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื ม ภั ค์ า
กระดานกอนสายตากอินริ๊ด
www.greenread.com

บทนำ

“ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณคณะกรรมการที่ให้เกียรติเลือกดิฉันมาเป็นหนึ่งในสี่ตัวแทนการแข่งขันซูเปอร์เซลล์นะคะ ดิฉันสัญญาว่าจะพยายามทำให้ดีที่สุดเพื่อองค์กรที่ดิฉันรักอย่างบริษัทสหสารพัตร จำกัด ขอทุกคนช่วยเป็นกำลังใจให้ดิฉันด้วยนะคะ ขอขอบคุณมากๆ ค่ะ”

หญิงสาวนึกขั้นตอนตัวเองกล่าวบนเวทีชุมนุมบรรดาเซลล์เมื่อคืนคงมีหลายคนแอบหมั่นไส้เธออยู่ไม่น้อยกับลีลาตอบคำถามราวกับนางงามแต่ถึงอย่างไรเธอก็...ไอดอลด์แคร์

ทันทีที่ลูกบอลสีเหลืองหล่นมาจากวงล้อจับฉลาก เธอก็ขอเดิมพันด้วยเหรียญที่ฝึกปรือมาหลายปีคว่ำรางวัลชิ้นโบแดงอย่างซูเปอร์เซลล์แห่งศตวรรษให้จงได้

เพราะงานนี้มีรางวัลล่อใจเป็นเงินสดหนึ่งล้านบาท รถยนต์หนึ่งคันปรับเงินเดือนเป็นสองเท่า แถมขณะอยู่ในช่วงแข่งขันยังได้รับเงินเดือนเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ในอนาคตไม่แน่ว่าอาจจะได้นั่งเก้าอี้ผู้อำนวยการฝ่ายขายของบริษัทซูเปอร์บิวตี้สเตอร์อีกด้วย

งานนี้มีแต่ได้กับได้

คู่แข่งอีกสี่คนนั้นหรือ

หญิงสาวหน้าจิ้มลิ้มกระตักยิ้มมุมปากอย่างไม่หวั่นเมื่อนึกถึงคู่แข่งบนเวที คนแรกเป็นยายสาวมั่งป่วนรตานมเล็ก จากคนขายชุดชั้นในตลาดโบ๊เบ๊ผันตัวไปขายที่ดิน ถึงจะฟังดูน่าขันแต่ถือเป็นคู่แข่งที่มองข้ามไม่ได้เด็ดขาดเพราะหล่อนเคยคว้าตำแหน่งสาวเซลส์เกิร์ลของบริษัทเดิม คนต่อมาคือตาลงสมคิดหน้าเมื่อโลก พนักงานรุ่นเดอะของบริษัทสหสารพัชร ต้องไปขายอาหารสัตว์ ดูท่าคงได้เก็บไว้กินเอง ส่วนคุณหนูไพร่พลีดีอย่างลีลาจะไปเป็นทองกวาวลุยย่าห้องนากับคลุกกลืนโคลนสาบควาย มีหวังได้ตกคันทาร้องไห้หนีกลับเมืองกรุงตั้งแต่วันแรก

คิดดูแล้วงานนี้เธอคือคนที่ได้เปรียบที่สุด

เด่นณาผลอบป้องปากหัวเราะเบาๆ จนผู้อำนวยการโรงพยาบาลที่เข้ามาในห้องทำงานที่หลังต้องทัก

“วันนี้ดูหน้าตาอารมณ์สดใสเป็นพิเศษนะคะ”

“ตายจริง ปกติหน้าเด่นดูไม่สดใสหรือคะ”

“แหม ไม่ใช่ออย่างนั้น วันนี้ดูสดใสจนรู้สึกได้ ไม่รู้ว่ามิซาวะดีอะไรหรือเปล่านั้น”

เด่นณายิ้มกว้าง คั้นปากจนต้องรีบเมาท์

“เรียนตามตรงนะคะ บริษัทแม่ให้เด่นไปช่วยทำยอดขายให้บริษัทขายเวชสำอางค่ะ เห็นบอกว่าจะให้เงินเดือนเพิ่มด้วย”

“เครื่องสำอาง?”

“เวชสำอางค่ะ เป็นบริษัทนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่ขายส่งให้พวกคลินิกความงาม เด่นก็ยังไม่รู้รายละเอียดอะไรหรอก คงต้องไปลองทำดูก่อนค่ะ”

“อ้อ แสดงว่าเงินดีกว่าขายนมผงให้โรงพยาบาลละสิ”

“ก็พอได้ค่ะ ว่าแต่ก่อนเด่นจะย้ายออกจากบริษัทนี้ คุณพี่จะรับ

นมผงตรากระรอกน้อยเพิ่มอีกสักหลอดใหม่คะ เพราะต่อไปน้องอีกคนจะ
มาดูแลแทนแล้ว”

“ได้สิ เราติดต่อซื้อขายกันมานาน พี่ช่วยปิดยอดก่อนออกให้แล้ว
กัน”

“ขอบพระคุณค่า” เต้นนภาอยากกราบหญิงวัยห้าสิบร่างอวบตรงหน้า
สักร้อยที

เพราะการที่เธอติดซื้อกับผู้อำนวยการโรงพยาบาลมาถึงสี่ปี ลูกค้าจึง
ออร์เดอร์ง่ายเพียงแคंपริปาก ทำให้ยอดขายนมผงตรากระรอกน้อยของ
เต้นนภาเป็นที่หนึ่งของบริษัททุกเดือน แถมหน้าตาสวยหวานและมาดมั่น
ทำให้กลายเป็นตัวแม่ของพนักงานเลยทีเดียวน

อันที่จริงเธอยังรักและผูกพันกับบริษัทเดิมอยู่ หากไม่มีเงินเดือนใหม่
กับรางวัลหอมหวานมาล่อใจ ไม่มีวันที่เธอจะยอมเปลี่ยนงานไปเริ่มนับหนึ่ง
ใหม่แน่นอน

สุดท้ายคนเราก็ต้องเลือกเพื่ออนาคต เพราะค่าใช้จ่ายของลูกๆ ก็มี
แต่ทวีคูณ ไหนจะค่าผ่อนบ้านใหม่ ผ่อนรถ ถ้าผ่อนสามปีเฮงซวย (ไปให้คนอื่น)
ได้ก็คงดีไม่น้อย

หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ

หลังจากติดต่อซื้อขายกับลูกค้าเสร็จ เต้นนภาก็ขับรถไปรับหนูนิด
หนูหน้อยที่โรงเรียนอนุบาล เด็กคู่แฝดเดินออกมาจากรั้วยกมือไหว้คุณครู
สาวก่อนจะหันมาสวัสดีแม่

“สวัสดีค่ะ นิด หน้อย เป็นยังไงบ้าง” เต้นนภาก็มองหอมแก้มลูก
ทั้งสองคนก่อนจะพาขึ้นรถ แล้วบทสนทนาในเย็นนี้ก็เริ่มต้นขึ้น

“แม่ ไฉนจุ่มันเปิดกระโปรงหนู”

“ตายจริง แล้วหน้อยทำยังไงล่ะ” หญิงสาวถามกลับอย่างไม่ซีเรียส
เพราะรู้ว่าคงเล่นซนกันตามประสาเด็ก

“หนูก็เลยดึงกางเกงมันจนกระดุมหลุด”

“หา อะไรวะ”

“ได้ข่าวว่าบีบไข่หมอนั้นจนหน้าเขียวร้องให้ไปฟ้องครูเลยไม่ใช่หรอ”
แฝดชายแทรกขึ้นด้วยเสียงนิ่งๆ

“ว้าย ตายแล้วหนูหน่อย จริงหรือ” เด่นนภาหันไปถามลูกสาวที่นั่งอยู่
เบาะหลังซึ่งเด็กหญิงก็กอดอกเซิดหน้าไม่พอใจที่พี่ชายเอาเรื่องมาฟ้องชนิด
ถอดแบบแม่มาไม่มีผิด

“ไม่เหมือนพี่นิตหรอก ชอบบยอมให้เพื่อนแกล้ง”

“นิต เพื่อนแกล้งอีกแล้วหรอลูก” เด่นนภาหันไปถามนิต เด็กชาย
ก็ก้มหน้าก้มตาเล่นแท็บเล็ตต่ออย่างไม่สนใจ หน่อยจึงตอบแทน

“พี่นิตเวลาอยู่บ้านก็ดูแข็งแรงดี แต่พออยู่โรงเรียนเพื่อนแกล้งประจำ
ไม่เห็นเก่งจริงเลย”

“อย่าพูดกับพี่อย่างนี้ละคะ หน่อย” เด่นนภาพรามเบาๆ ขณะสายตา
เหลือบมองที่นิตอย่างเป็นห่วง แต่เด็กชายก็ขมิ้มเหลือเชื่อ ผู้เป็นแม่คิดเตลิด
ไปไกลกลัวลูกจะเป็นเด็กเก็บกด

“ถ้าหน่อยเก่งงูหัวก็ช่วยดูแลพี่เขาหน่อยนะ” เด่นนภาหันมาบอกลูกสาว

“พี่นิตเป็นผู้ชายทำไมไม่ดูแลผู้หญิงละคะ”

“พอได้แล้วยายหน่อย” นิตปรามออกมาดั่งลั่น

“โอเคๆ จบบๆ พอได้แล้วทั้งสองคน เขาเป็นว่าสองพี่น้องช่วยดูแลกัน
และกันนะ วันนี้แม่ซื้อไอติมรสที่ลูกชอบมาให้ด้วย ไว้ถึงบ้านก่อนค่อยกิน
นะจ๊ะ”

“เย่ ดีใจจริงๆ เลย” หน่อยร้อง ขณะที่นิตไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

หญิงสาวจอดรถหน้าบ้านปล่อยให้เด็กๆ หิวถุกไอศกรีมเข้าบ้าน
ไปก่อน ส่วนตัวเองลงไปเปิดประตูรั้วให้กว้างเพื่อนารถเข้าจอด

“เด่น”

เสียงทุ้มนุ่มของสามีแสนเลวทำให้เธอหันไปทำตาเขียวใส่ทันที

“มาทำไม”

“ผมอยากเจอคุณกับลูก”

ใบหน้าของชายหนุ่มร่างผอมสูงนั้นเจือด้วยความอดอ้อน แต่เด่นภา
รู้ว่าเป็นการเสแสร้ง

“กลับไปซะ ลูกไม่อยากเห็นหน้าแกหรือก ฉันก็ด้วย”

“โอ้ ฉันขอเวลาคู่กับคุณหน่อยได้ไหม”

“นี่แกยังต้องการอะไรจากฉันอีก” เด่นภาแหงอย่างเหลืออด

“ไม่เอาหน้าเด่น ผมคิดถึงคุณกับลูกจริงๆ”

ขณะพูดไปชายหนุ่มก็พยายามเข้ามาสัมผัสพัศภรรยา แต่ฝ่ายหญิงกลับ
ผลักออกเต็มแรง

“ออกไปห่างๆ ฉัน ใจหน้าด้าน”

สามีหนุ่มระบายลมหายใจทิ้ง

“นี่คุณจะพูดดีๆ ไม่ได้หรือไง”

“อย่ามาต่อแหลทหน่อยเลยไอ้คักดี มีอะไรก็พูดมาตรงๆ เลย ฉันจะ
เข้าบ้านแล้ว”

“เอ่อ...คือตอนนี้ผมกำลังเดือดร้อน เด่นพอจะมีเงินให้ผมยืมสักหน่อย
ไหม”

“อ้อ นี่บอกคิดถึงลูกแต่ที่แท้มาขอตั้งค์ฉันนี่นะ”

“ก็มันจำเป็นจริงๆ”

เด่นภาทำหน้าเอือมระอาพาลงโบกมือจนแขนเสื้อยืดปลดกระดุม
โบกสะบัด แต่อีกฝ่ายก็ยังอ้อนวอนต่อ

“นะเด่นนะ”

“แกดูปากฉันนะ...ไป ตาย ซะ” เด่นภาทำที่ซึ่ปากตัวเองย้ำคำ
หนักแน่น

อีกฝ่ายเข้ามาจับแขนภรรยาแล้วรวบตัวไว้ในอ้อมกอด

“เด่น ผมเดือดร้อนจริงๆ เราเคยรักกันมากไม่ใช่หรือ คุณไม่สงสารผม
หรือ”

“นี่แกยังมีหน้ามาทวงความรักจากฉันอีกหรือไอ้เลว ทั้งๆ ที่แกทำกับฉันไว้เจ็บแสบขนาดไหน” หญิงสาวพยายามดิ้นให้หลุดจากอ้อมกอดแกร่ง ขณะที่เสียงของอีกฝ่ายยังออดอ้อนอยู่ข้างหู

“เด้น มันก็แค่เรื่องไม่เป็นเรื่อง อย่าถือสาผมเลยนะ”

“เรื่องอะไรก็ช่างหัวแกเถอะ”

“ผมรู้ว่าคุณมีเงิน เงินเดือนตั้งหลายหมื่น แบ่งมาให้ผมยืมบ้างเถอะนะ”

“แก...” เด่นหน้าสับสนหลุดจากอ้อมกอดแล้วเหวี่ยงหมัดรวากับบัวขาวปะทะปาเกี้ยว ใส่หน้าเหลี่ยมๆ ของไอ้สามเฒ่าช่วย

อีกฝ่ายเอี้ยวตัวหลบ หญิงสาวเสียศูนย์จนรองเท้าส้นเข็มหักแกรกร่างบางหกล้มเอาแขนลงกระแทกพื้นเสียงดังกร๊อบ มีหน้าซ้ำวินมอเตอร์ไซค์ที่ซัดมาด้วยความเร็วสูงปานกำลังแข่งมอเตอร์ครอสก็ซัดเข้าที่หน้าแข้งชาวสวยอีกที

“โอ๊ย!”

หญิงสาวผู้โชคร้ายกรี๊ดร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด ขณะมอเตอร์ไซค์เสียหลักพลิกคว่ำข้างโพรงหญ้า

“เด้น! เป็นยังไงบ้าง” สุรศักดิ์รีบเข้ามาประคอง

“โอ๊ย ฉันเจ็บ อย่าขยับตัวฉันสิ”

“จะให้ทำยังไงล่ะ”

“โทร. เรียกรถพยาบาลสิ ไอ้โง่” เด่นหน้าหน้าบูดหน้าเขี้ยว

“เอ่อ...ผมไม่มีมือถือ”

เด่นหน้าอยากจะทำบ้านหน้ามันอีกสักครั้ง แต่ตอนนั้นขอเอาชีวิตตัวเองให้รอดเสียก่อน วินมอเตอร์ไซค์หนุ่มยังได้ความกว่าไอ้สามเฒ่า

“เดี๋ยวผมโทร. เรียกรถพยาบาลให้นะครับ พี่ทำใจดีๆ ไว้ นะครับ”

“เพราะแกโง่บ้า เพราะแก” หญิงสาวพยายามลุกแต่ก็รู้สึกทั้งเจ็บทั้งช้ำกระดูกไม่หักก็คงร้าว หากเธอโดนตัดขารับรองว่าไอ้สุรศักดิ์ไม่มีวันได้หายใจ

ต่อไปอีกแน่

แต่เพราะความเจ็บก็ได้แต่ด่าสามีทั้งน้ำตาเพราะทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้
“ฮือๆ เพราะแก”

ขณะเดียวกันนิตกับหน้อยได้ยินเสียงก็รีบออกมาจากบ้าน พอเห็น
สภาพแม่ก็พากันร้องลั่น

“แม่จ๋า เป็นอะไร”

“แม่หกล้มลูก”

สุรศักดิ์พูดตกคอไว้ก่อน เต้นนภาจึงได้แต่กอดพันเพราะไม่อยากจะ
สามีให้ลูกได้ยิน

นานแสนนานราวกับเธอได้ตายไปชาติหนึ่ง กว่าจะรพยาบาลจะมา
เจ้าหน้าที่ลงมามล็อกขาและแขนก่อนจะหามเธอขึ้นรถเปิดไฟสัญญาณ
ฉุกเฉินดั่งลั่น

เต้นนภาหมดสภาพกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียงหลังจากแพทย์ผ่าตัด
กระดูกและเข้าเฝือกขาและแขน ตอนเกิดอุบัติเหตุยังไม่เจ็บปวดทรมาน
เท่าไร ตอนนั้นเธอกลับรู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัวเสียอย่างนั้น คงอีกนานกว่าจะ
รักษาตัวให้หายดี ถือเป็นเวรกรรมที่เธอได้ก่อเอาไว้เมื่อชาติที่แล้ว โชคดี
ที่มีนิตกับหน้อยคอยเป็นกำลังใจข้างๆ จึงพอมีกำลังใจสู้ต่อไป ในขณะที่
ผัวตัวแสบหายหน้าไปหลังจากเอาเธอมาทิ้งที่โรงพยาบาล

มันน่าหนัก

จู่ๆ เต้นนภาก็นึกห้วงบ้านขึ้นมาเพราะยังไม่ได้ล็อกประตูบ้าน กลัว
ผัวตัวแสบจะเข้าไปขโมยทรัพย์

“นิตหน้อย ใครปิดบ้านหรือยัง”

“ก่อนพวกเราจะมาโรงพยาบาล พ่อปิดให้เรียบร้อยแล้วค่ะ” หน้อย

ตอบ

ตากลมของเต้นนภาโตยิ่งกว่าเดิม

“แล้วกัญแจล่ะ”

“อยู่ที่นี่จะแม่” หนูหน้อยชูกัญแจให้ดู ภาพผ้าตัวดีเข้าไปขโมยของ
ในบ้านจึงหายไปจากสมอง

“แล้วพ่อพวกหนูหายไปไหนล่ะ”

“พ่อหอมพวกเรากันละที่แล้วก็หายไปเลยคะ ไม่รู้ไปไหน”

“ไอ้เฮง...” เด่นนภาชะงัก ลืมตัวว่าเธออยู่กับลูก

“เฮงอะไรจะแม่”

คนเป็นแม่ที่เปลอลืมตัวรีบตอบปิด

“เฮง เฮง ings จะ แม่อยากดู เฮง เฮง เฮง เปิดให้แม่ดูหน่อย”

หน้อยหัวเราะก่อนจะรีบเขย่งเท้าหิบริโมตีให้แม่

“วันนี้มันวันศุกร์นะแม่” นิดท้วง

“เออ สงสัยแม่จะเจ็บจนสมองสมองเบลอไปหมด โอ๊ย อู๋ เยลล
ขยับตัวอีกแล้ว เจ็บซะมิด”

เสียงประตูเปิดขัดจังหวะการคุยของแม่ลูก ก่อนจะมีแพทย์หนุ่มกับ
พยาบาลเข้ามาสอบถามอาการ เด่นนภาจึงสงบเสียงลมเพื่อรอการตรวจ

“รู้สึกยังไงบ้างครับคุณเด่นนภา” หมอหนุ่มถามเสียงนุ่ม

“ยังรู้สึกปวดแปลบๆ ที่ข้อเท้ากับเขนอยู่ค่ะ”

“ตอนนี้อาจจะเดินเห็นไม่ได้มาก ตอนผ่าตัดเราเลยสวนสายปัสสาวะ
ให้คุณนะครับ”

“อะไรนะคะ!”

“ไม่ต้องตกใจหรอกครับ นั้นลูกๆ คุณใช้ไหมครับ ถ้าใช้คุณก็เคยใส่
มันมาแล้วตอนอยู่ในห้องคลอดแหละครับ”

เด่นนภากลิ่นน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ มีน้ำรู้สึกมีอะไรซัดๆ ที่ตรงนั้น
ตอนคลอดนิดกับหน้อยเธอไม่รู้ว่ามีอะไรทำอะไรร่วมบ้าง เพราะเจ็บจน
แหกปากร้องอย่างเดียว แถมยังได้ยินพยาบาลเมท์กันว่าเธอร้องจนแก้วหู
พวกหล่อนจะแตกเป็นเสียงๆ

ถ้าเดินไม่ได้นี่หมายถึงชีวิตทั้งชีวิตของเธอเลยที่เดียว

“แล้วเมื่อไหร่ฉันจะหายละคะคุณหมอ”

“กระดูกคุณร้าวจนเกือบจะหัก เราผ่าตัดต่อกระดูกใหม่ น่าจะสักประมาณสามถึงสี่เดือนครับ”

“หา สามสี่เดือนเลยหรือ”

หมอหนุ่มยิ้มกว้างแต่เด่นนภาพน้ำซัด สามสี่เดือนมีห้วงครอบครัวได้กินแลกเปลี่ยนถั่วหน้าแน่

“ทำให้หายไวกว่านี้ไม่ได้หรือคะหมอ”

“ก็ขึ้นอยู่กับสุขภาพร่างกายของคุณนะครับ ต้องทำกายภาพบำบัดร่วมด้วย แล้วคุณมีญาติที่พอจะติดต่อได้ไหมครับ”

“ฉันโทร. แจ้งน้องสาวแล้วละค่ะ” เด่นนภาพตอบอื่นๆ

“จึ้นคุณเด่นนภาพักผ่อนก่อน เดี่ยวหมอมจะให้พยาบาลมาฉีดยาแก้ปวดให้” ว่าแล้วหมอมองกับพยาบาลหน้ายักษ์ก็เดินออกไปจากห้อง

เด่นนภาพกแขนที่เจาะสายให้สารน้ำอยู่ก็อดตัวเองที่ต้องมาเจอเรื่องแยๆ ก่อนจะเริ่มงานใหม่ โชคดีที่มีประกันสังคมจึงพอเบิกค่าใช้จ่ายได้บ้าง แต่อาจไม่พอกับค่าใช้จ่ายในอนาคตของครอบครัว พอเห็นหน้าลูกแล้วก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“หิวข้าวไหมลูก”

นึกกับหนอยสายหน้า คนเป็นแม่มองหน้าลูกก็รู้ว่าแต่ละคนกินไอศกรีมกันยังไม่ทันอิ่มก็เกิดเรื่องเสียก่อน

“รออีกแป๊บนะ เดี่ยวแม่โทร. หายายกับหน้าดาวก่อนว่าถึงไหนกันแล้ว นิดหยิบโทรศัพท์ให้แม่หน่อยสิลูก”

นิดหยิบโทรศัพท์มือถือพร้อมกดเบอร์โทร. ออก เด่นนภาพใช้มือข้างที่ใช้งานได้ยกเครื่องคุยกับแม่ของเธอ น้ำเสียงของคนสูงวัยแสดงถึงความกังวลอย่างมาก

“เกิดเคราะห์กรรมอะไรกับแกเนี่ย”

“ไว้แม่มาเดี๋ยวจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดเลย ตอนนี่เด่นไม่เป็นไรมาก ค่ะแม่ อวัยวะยังอยู่ครบทุกประการ” หญิงสาวพูดแบบพยายามไม่มองสภาพตัวเอง

“ค่อยโล่งอกหน่อย แม่ใกล้จะเข้าเขตกรุงเทพฯ แล้ว อีกสักพักน่าจะถึง”

“จริงๆ แม่ไม่ต้องมาก็ได้นะคะ เด่นดูแลตัวเองได้ แผลนิดๆ หน่อยๆ”
เด่นนภาโกหกเพื่อไม่ให้มารดาเป็นห่วง

“ตัวแกฉันไม่ห่วงเท่าไร ฉันห่วงนิดกับหน่อย ใครจะดู”

“ก็ยายดาวไงคะ”

“ดาวมันก็ทำงานของมัน แกจะไปรบกวนอะไรมันมาก เดี่ยวฉันเข้าไปช่วยเองแกไม่ต้องพาล้มให้มาก นิดหน่อยเป็นไบบ้าง”

“สบายดี อยู่กับเด่นนี่แหละค่ะ”

เด่นนภาจึงยื่นโทรศัพท์ให้หนูหน่อยพูดกับคุณยาย

“สวัสดีค่ะคุณยาย คุณแม่ขาหัก แขนหักค่ะ”

เด่นนภาอ้าปากค้าง ตกใจที่ลูกบอกความจริงกับคุณยายจึงต้องรีบขอโทรศัพท์คืน

“ไหนแกบอกเป็นแผลนิดๆ หน่อยๆ”

“แม่คะ มันไม่แย่นขนาดนั้นหรอก เด่นแค่ขาหักไม่ได้ขาขาด”

“โธ่เอ๊ย ยายเด่น แกเนี่ยไม่เคยเจ็บขนาดนี้มาก่อน”

“ก็เพราะไอ้...” ไม่ได้ เธอห้ามหลุดปากด่าสามีให้ลูกได้ยินเด็ดขาด
“มันเป็นกรรมของเด่นเองแหละแม่”

“แต่ก็หมดหวังไปปะละหนึ่ง เพราะปากแกยังใช้งานได้ปกติ”

“ค่ะคุณแม่ขา ปากเด่นไม่ได้บาดเจ็บอะไร แต่หนูมีเรื่องหนักใจ ยิ่งกว่าต้องนอนโรงพยาบาลหลายอาทิตย์อีกนะแม่ เรื่องงานนะค่ะ วันจันทร์นี้ เขาให้ไปรายงานตัวที่บริษัทใหม่ด้วยสิ”

“บริษัทขายเครื่องสำอางที่แกว่านั่นนะหรือ”

“เวชลำอางค่ะ”

“เออนั้นแหละ”

“ถ้าเด่นอยู่ในสภาพนี้มีหวังโดนตัดสิทธิ์การแข่งขันแหงเลย”

“ช่างมันเถอะ แกรักษาชีวิตแกไว้ก่อนเถอะเด่น”

“มันไม่ได้สิคะแม่” เด่นนภาหันไปทางลูกน้อยที่กำลังนั่งเล่นเกมกันอยู่ ก่อนจะระบายความในใจ “ไหนจะค่าผ่อนบ้านที่เป็นชื่อเด่น นี่สินอีกบางส่วนที่ไอ้สุรศักดิ์มันก่อไว้อีก ค่าใช้จ่ายนิดหน่อยอีก คิดแล้วก็อยากจะเป็นลม”

“ถ้าไม่ไหวจริงๆ แกก็ขายบ้านแล้วกลับมาอยู่บ้านสวนเราสิ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เด่นเสียตายเป็นดินแถวนี้ อีกรายก้ออยากจะสะสมงั้นให้หมดก่อน”

“เอาเถอะแกคงไม่เหมาะเป็นชาวไร่ชาวสวนแบบฉันทหรอก แค่นี้ก่อนนะ คนในรถทัวร์นี่มันอะไรกัน กลับแล้วก็กรนเสียงดังหนวกหู”

เด่นนภายิ้มกับคำบ่นอุปของมารดา ก่อนจะโทร. หาน้องสาวเพื่อแจ้งเรื่องอุบัติเหตุ คุณเสร็จเด่นนภาก็วางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะข้างเตียง หนูหน้อยเดินเข้ามาจับมือแม่

“เจ็บไหมคะแม่”

เด่นนภายิ้มระรื่น สายหน้าเบาๆ พลังลูบหัวลูกสาว

หน้อยเป็นเด็กอ่อนโยนสมวัย ต่างจากนัดที่ดูเคร่งขรึมเป็นผู้ใหญ่อันที่จริงคงเป็นความผิดเธอที่ปล่อยให้มันไปอยู่กับตัวตั้งแต่ขวบครึ่ง เพราะแตกหักกันจนต้องแบ่งลูกไปเลี้ยง แผลชายนเลยไม่ค่อยสนิทกับเธอนัก และมักทำตัวอมทุกข์อยู่เสมอ ลึกๆ แล้วนัดอาจน้อยใจที่เธอเลือกเลี้ยงหนูหน้อยเพียงคนเดียว กระทั่งสองขวบผิวเฮงชวยเริ่มจะเอาตัวเองไม่รอด จึงเอานัดมาคืนฝ่ายเมียผู้เก่งกล้าทางการหาเงิน

เธอรักลูกทั้งสองเท่ากัน ที่ทำไปก็เพราะปัญหาความไม่ลงตัวกันในตอนนั้น

เด่นนภาเห็นภาพลูกน้อยก็รู้สึกจุกที่ลำคอ น้ำตาพานจะไหลทะลัก

เพราะความกลัว กลัวว่าในอนาคตจะไม่มีเงินให้ลูกได้เรียนหนังสือโรงเรียน
ดีๆ เธอต้องชวดงานดีๆ อีกแล้วหรือ

หรือโชคชะตาทำให้เธอต้องเจอกับเรื่องแบบนี้ ต้องชวดตำแหน่ง
ซูเปอร์เซลล์ที่พนักงานหลายคนอยากครอบครอง หากคณะกรรมการรู้ว่า
เด่นนภาคนแก่นอนเตียงอยู่โรงพยาบาล มีหวังถูกตัดสิทธิ์การแข่งขันโดย
ไม่ต้องสอบสวนให้มากความ

โอ...ตำแหน่งซูเปอร์เซลล์

เงินเดือนสองเท่า

เงินสดหนึ่งล้าน

รถใหม่หนึ่งคัน

ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายขาย

พวกมันต้องบ้ายบายเธอไปแล้วจริงๆ เหรอ

เสียงเคาะประตูทำให้คนเจ็บกายและเจ็บใจตื่นจากภวังค์ หญิงสาว
สูงร้อยหกสิบแปดเซนติเมตรในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนขาเดฟพุ่งพรวดเข้ามา
ด้วยใบหน้าที่ตื่นตระหนก

“พี่เด่น เป็นยังไงบ้าง” ปากที่มีเหล็กดัดฟันสีฟ้าอ้าค้างตกใจเมื่อเห็น
สภาพพี่สาว

แต่ฝ่ายเด่นนภากลับตาลูกวาว เพราะคนตรงหน้าเธอเปรียบเหมือน
ไฟส่องให้สุดท้ายอตรางวัลที่เลื่อนหายแจ่มชัดขึ้นอีกครั้ง

๑

“เรียบร้อยแล้วครับ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มพลางวางเข็มฉีดยาไว้บนถาดข้างตัว ขณะที่คนไข้ลุกมารับกระดาษจากผู้ช่วยแพทย์เพื่อตรวจใบหน้าของตัวเองก่อนจะร้องด้วยความดีใจ

“เยอะมากค่ะ ฝีมือหมอวันนี้สุดยอดจริงๆ เลย”

คนโดนشمพยักหน้าแล้วกล่าวขอบคุณ

“ดีใจมากครับที่คุณฟินชอบ”

“ฟินไว้ใจฝีมือคุณหมอเพียงคนเดียวเท่านั้น” หญิงสาวขยับตาให้ทีหนึ่งพร้อมกับก้มไหว้จนเห็นเนินอกปรีม บวรด้องบังคับตัวเองไม่โฟกัสสายตาไปที่จุดนั้น

มีคนไข้หลายคนที่ยพยายามเข้ามาตีสนิทด้วยอย่างที่ภรรยาวัยรุ่นเรียกว่าแฉ้ว เป็นธรรมชาติของหมอหนุ่มตีกีร์นักเรียนนอก ด้วยใบหน้าชาวผ่องปากอ้มเซตน่าจูบ ดวงตาคมกลมโต คิ้วเข้ม บวกกับหุ่นสูงในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนรากับนายแบบ หญิงหรือชายไม่จริงที่ไหนก็อยากเข้ามาติดพัน

เป็นธรรมดา ซึ่งบวรก็เริ่มชินกับคนใช้กลุ่มนี้บ้างแล้ว ดีเสียอีกรายได้
คลินิกจะได้เพิ่มขึ้นเยอะๆ

หลังจากร้อยใหม่ให้คนใช้เสร็จ ชายหนุ่มก็ออกมาพบกับแฟนสาวที่
โพรไฟล์ดีไม่แพ้กัน มินตรา หญิงสาวมาดี ใบหน้าเรียวยาว ผมสีน้ำตาล
ยาวสลวยอยู่ในชุดกระโปรงสีฟ้าเงินทั้งตัวแบรนช์ชาแนล เดินเข้ามา
คล้องแขนหอมหนุ่มอย่างหวงเหวนราวกับแมงจางหวงไซ่

“เหนื่อยไหมบิง”

“ไม่เหนื่อยหรอก ว่าแต่มีนมารอผมนานเลยนะเนี่ย”

“แหม ไม่นานหรอก มินก็มาเกือบสองทุ่มก่อนคลินิกปิดแหละ บิงคง
ไม่ลืมนะว่าวันนี้ต้องพามินไปช้อปปิ้ง” สำเนียงการออกเสียงคำว่า Shopping
บ่งบอกได้อย่างดีว่าจบมาจากต่างประเทศเหมือนกัน

“เดี๋ยวรอแป๊บนะ” หอมหนุ่มถอดชุดคาร์ทาส่งให้พนักงานนำไปเก็บ

นายแพทย์บวรพาแฟนสาวมาที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ขณะที่เดิน
ผ่านร้านเสื้อผ้า จู่ๆ เจ้าหล่อนก็ทำหน้าไม่พอใจ

“มินไม่ชอบคนใช้คนเมื่อกี้เลย ตอนบิงออกมาส่งหน้าคลินิก หล่อนมอง
บิงแปลกๆ เหมือนจะกินบิงเสียให้ได้”

“ก็แค่คนใช้น่ามิน อย่าใส่ใจเลย”

“มินเชื่อว่าบิงไม่หลงกลนั่นน่ายๆ หรอกค่ะ แต่มินไม่ไว้ใจงั้น”

“มินอย่าพูดแบบนี้กับคนใช้วิโอทีผมสิ ว่าแต่มินจะทานอะไรก่อนไหม”

ชายหนุ่มรีบเปลี่ยนเรื่องตัดบทสนทนาเจ้าปัญหา

“เดี๋ยวซื้อเสื้อผ้าเสร็จค่อยคิดอีกที”

“ได้ งั้นผมไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

มินตราพยักหน้าเดินมุ่งไปที่ร้านเสื้อผ้าที่หมายตาไว้ ทันใดนั้นก็ม
เด็กคนหนึ่งวิ่งเข้ามาชนจนไอศกรีมโปะลงบนชายกระโปรงของหญิงสาว
เธออ้าปากร้องราวกับโดนโจรวิ่งราวกระเป๋า พร้อมกับกำหมัดแน่นด้วย

ความโกรธ

“ตายแล้ว นี้อะไรกันเนี่ย”

“ฉันขอโทษค่ะ” หญิงสาวที่คาดว่าเป็นผู้ปกครองเด็กรีบเข้ามาขอโทษ
ขอโทษยกใหญ่

คนเหมือนไอศกรีมช็อกโกแลตถึงกับลมออกหู

“หมดกันชุดโปรดของฉัน”

“ฉันต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ” ผู้ปกครองเด็กหน้าเสียวรีบล้วงผ้าเช็ดหน้า
ออกมาจากกระเป๋าหมายจะเช็ดให้ แต่มินตราปฏิเสธทันที

“ไม่ต้อง ฉันเช็ดเอง” หญิงสาวคว้าผ้าเช็ดหน้าจากมือผู้ปกครองเด็ก
ไปเช็ดพร้อมกับบ่นอุบ “เฮ้อ แย่แท้ๆ เลย ทำไม่ถึงเป็นเด็กชนแบบนี้”

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

“เป็นพ่อเป็นแม่ดูแลลูกตัวเองไม่ได้ก็ไม่ต้องพามาให้วุ่นวายแบบนี้”

“ฉันขอโทษจริงๆ นะคะ”

เด็กหญิงที่ถือไอศกรีมอยู่เริ่มน้ำตาปรึ่ม ก่อนจะระเบิดเสียงร้องไห้แฉะ
แล้วรีบโผล่เข้าไปกอดผู้ปกครอง

“ฮือๆ น้ำคนนี้น้ำกลัวจังเลย”

มินตรากัดฟันกรอด ทำไอศกรีมหกใส่แล้วยังหาว่าเขอน้ำกลัวยังอีก

“เด็กอะไร ว่าแค่นี้ก็ร้องไห้ จะบ้าเหรออ ทำฉันก่อนนะ”

“ฉันขอโทษแทนเด็กๆ แล้วกันนะคะ” หญิงสาวที่แต่งตัวไว้รสนิยม
ตรงหน้ายกมือไหว้อีกครั้ง

“น้ำเขาปอดบวมหรืออะ” เด็กแฝดชายที่ยืนอยู่ข้างหลังเอ่ยถามขึ้นบ้าง

“ว้าย ไอ้เด็กบ้า” มินตราก้มมองหน้าอกตัวเองที่ล้นออกมา “ทำไม
ลามกแบบนี้”

“นิด ไม่เอาหน้า” คนเป็นน้ำรีบปราม นิดกลับไม่ได้รู้สึกผิด ได้แต่ยิ้ม
อย่างสะใจ

“พวกพ่อแม่อะไรสอนน้อย” ว่าแล้วมินตราก็รีบก้าวฉับๆ ไปเข้าห้องน้ำ

อย่างเสียอารมณ์

“เอ่อ ผ้าเช็ดหน้า...” ฝ่ายผู้ปกครองจะขอผ้าเช็ดหน้าคืนก็ไม่ทันเสีย
แล้ว

“ผู้หญิงอะไรดูชะมัด น้ำดาว” นิดเอ่ยขึ้น “อย่างกับนางรำยในละคร”

“ไม่เอาอย่าพูดแบบนี้ นิด ว่าแต่ นิดดูละครด้วยเหรอ”

“ไม่เคยหรอกครับ แต่คุณครูที่โรงเรียนคุยกันบ่อยๆ”

เธอโล่งอก นึกว่าตานิดแอบดูละครน้ำเน่าหลังข่าวเสียอีกเพราะยัง
ไม่ถึงวัยอันควร ก่อนจะหันมาปลอบหนูหน่อยบ้าง

“ไม่เป็นไรแล้วนะจ๊ะ”

เด็กสาวยกมือขี้ตาพยกหน้าเป็นสัญญาณว่าโอเค ก่อนจะรีบตอบ
เสียงพรว่ำ

“ไปกันเถอะน้ำดาว หน้อยหิวแล้ว”

“จ๊ะจ๊ะ”

ผู้เป็นหน้าพาหลานทั้งสองไปกินอาหารญี่ปุ่นร้านชื่อดัง ขณะที่หนู นิด
หนูหน้อยกำลังตั้งหน้าตั้งตากินเพราะความหิวที่สั่งสมมานับชั่วโมง หญิงสาว
ก็หวนคิดถึงเรื่องที่เด่นณาขอร้องตอนเธอไปดูอาการที่โรงพยาบาล

‘ดาว แกต้องช่วยพี่นะ’

‘ไม่ไหวหรอกค่ะพี่เด่น’

‘ถ้าแกไม่ทำ เราจะขาดเงินตั้งมากมายนะ ดาว’

‘ไม่ใช่ว่าดาวไม่อยากช่วย ดาวกลัวจะทำเรื่องพัง นั่นหมายถึงอนาคต
ของพี่เด่นเลยนะ’

‘ไม่ต้องห่วงหรอก ตอนนั้นก็ป็นตายเท่ากัน เป็นซลส์ง่ายจะตาย สอน
แป็บเดียวแกก็ทำได้แล้ว’

โดนพี่สาวคะยั้นคะยอชักแม่น้ำทั้งห้ามาหว่านล้อม ไม่ว่าจะเป็นแบ่ง
เงินรางวัลกับยกเงินเดือนทั้งสามเดือนให้ บวกกับให้เห็นแก่หลาน หญิงสาว
จึงพยกหน้ายอมรับไปอย่างไม่เต็มใจนัก

ครีตาวเรื่อง คนทำงานฟรีแลนซ์แปลเอกสารอย่างเธอต้องไปเจ็ดฉาย
อยู่ในวงการความงาม คงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเข้ากันได้ ฝ่ายเด่นนางเอกก็เชื่อว่า
จะเคยทำมาก่อน ทำเป็นมั่นใจเหลือเกินว่านางสาวต้องทำได้

ถ้าไม่เห็นแก่นติดกับหน่อย จ้างให้ก็ไม่มีวันยอมรับงานนี้แน่นอน

นอกจากจะไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าแล้วยังต้องโดนเด็กเสบที่ไหนไม่รู้ทำไอศกรีม
หกใส่เสื้ออีก งานนี้ทำให้มินตราต้องบ่นอุบตลอดทางไปห้องน้ำ

“เด็กบ๊ออะไรก็ไม่รู้ เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ”

“เกิดอะไรขึ้นหรือมิน” บวรที่เดินสวนมาพอดีทักขึ้น หญิงสาวส่ายหน้า
หน่ายใจ

“ก็เด็กบ๊อที่ไหนไม่รู้ทำไอศกรีมหกใส่ชุดมิน”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมองชายกระโปรงเปียกอย่างสงสัย

“เด็กที่ไหน”

“เด็กแฝดนรกไง”

“มินก็พูดไป เด็กคงชนแหละมั้ง อย่าถือสาเลย”

มินตราพยักหน้าอย่างเสียอารมณ์ ทำท่าจะโยนผ้าเช็ดหน้าทิ้งถึงขยะ
แต่บวรเหลือบไปเห็นรอยปักบนผ้าเช็ดหน้าสีขาวเสียก่อน ใจของชายหนุ่ม
เต้นแรงขึ้นมาทันทีจนต้องรีบถามอีกฝ่าย

“เด็ยมิน นั่นผ้าเช็ดหน้าใคร”

“ของแม่เด็กแฝดนรกนั่นแหละ ทำไม่หรือ” ว่าแล้วเธอก็ทิ้งผ้าเช็ดหน้า
ลงถึงขยะโดยไม่รอคำตอบกลับ แต่ชายหนุ่มกลับหยิบมันมาพิจารณา
ในขณะที่มินตราทำหน้าที่ขยะแขยง

“อ๊...บิงจะหยิบผ้าเน่าๆ มาจากถึงขยะทำไมเนี่ย”

“ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้บางทีอาจเป็นของสำคัญของเจ้าของก็ได้เนะ ควร
เอาไปคืนเขาดีกว่า แล้วแม่ของเด็กนั้นอยู่ที่ไหน”

“พวกเขาไปแล้ว ทั้งๆ ไปเออะคะ สกปรกจะตาย”

“ก็ได้” บวรทิ้งผ้าเช็ดหน้าลงถึงชยะ “ว่าแต่คุณจะเข้าห้องน้ำไม่ใช่หรือ”
 “คะ ฉันมีเงินขอไปล้างชุดแป็บหนึ่งนะ”

หลังจากมินตราเข้าไปในห้องน้ำ ชายหนุ่มก็แอบหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาดูอีกครั้ง ...มันมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร เขาไม่ลืมนึกว่าเคยให้มันไว้กับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เป็นของแม่เขาเอง ตัวอักษร B.C. My Son ที่ปักด้วยด้ายสีของมุมผ้าด้านซ้ายกับสีผ้าที่ซิดตามกาลเวลาทำให้ชายหนุ่มมั่นใจว่าเป็นของของเขาย่างแน่นอน

ชายหนุ่มรีบเก็บมันใส่กระเป๋าทางเกงอย่างไม่หวั่นเกรงก่อนที่มินตราจะออกมา พอเธอโผล่จากห้องน้ำเขาก็ทำเป็นยิ้มให้

“ไปกันยังครับ มิน”

“คะ เห็นยตัวหมดเลย ล้างไปก็เท่านั้น มินว่าไปหาซื้อชุดใหม่ใส่ดีกว่า”
 มินตรายังบ่นไม่เลิก

“ฉันผมพาคุณไปเลือกชุดแล้วกันนะ แล้วนี่ตกลงจะกินอะไร”

“อารมณ์เสียไม่อยากกินอะไรแล้วละ”

“งั้นซื้อชุดเสร็จก็กลับบ้านเลยไหม”

“ไม่คะ มินอยากอยู่กับบิงนานๆ”

ขณะเดินไปร้านเสื้อผ้าร้านประจำของมินตรา เธอก็เฝ้าถามเรื่องงานที่กำลังจะจัดขึ้นภายใต้แบรนด์คลินิกบิวตี้มาสเตอร์

“ว่าแต่งานแกรนด์โอเพนนิ่งที่จะจัดขึ้น บิงจะเชิญใครมาร่วมงานบ้าง”

“ก็คงเป็นเซเล็บ แล้วก็ญาติๆ ของพวกเราทั้งสองฝ่ายนั่นแหละครับ”

“ดีจัง ในที่สุดบิงก็ประสบผลสำเร็จกับหน้าที่การงาน แล้วเรื่อง...”

มินตราเงิบไปครู่หนึ่ง ใบหน้าแสดงความเคอะเขิน “แล้วเรื่องที่พักกับแม่ของเรา...”

บวรถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเอ่ยตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“ผมยังวางรากฐานชีวิตไม่แน่นเลย ขอเวลาผมสักหน่อยนะครับ”

มินตราแหม้มปาก ลูกคุณหนูเหมือนจะเหลื่อออกมาจนถึงองค์ลงทันที
 “มินไม่เข้าใจว่าบิงจะรออะไรอีก ในเมื่อบิงก็มีพร้อมทุกอย่างแล้ว”

“มินก็รู้ว่า ผมอยากจะทำเรื่องก่อสร้างตัวให้ดีกว่านี้”

“ไม่ใช่ว่าไม่อยากแต่งงานกับมินหรือคะ” มินตราออกดอกจ้องหน้า
 ด้วยแววตาเอาเรื่อง บวรจึงรีบจับมือหญิงสาวแล้วอธิบาย

“โอ้ มิน ผมจะไปคิดอย่างนั้นได้ยังไง ในเมื่อคุณเป็นคนเดียวที่ผม
 รักนี่”

มินตราที่หน้าบึ้งหลุดยิ้มเขินกับคำพูดจ้อของเขา

“พูดจริงนะคะ ไม่ใช่หลอกให้ตีใจเล่นนะ”

“โอ้ ผมจะไปทำอย่างนั้นได้ยังไง ตอนนี้อย่างไรก็ทำงานเกือบทุกวันเพื่อ
 อนาคตของเราแน่แหละ”

“ค่ะ พูดแบบนี้มินก็สบายใจ แล้วก็พวกเซลส์สาวๆ บิงต้องระวังตัว
 นะคะ มินไม่ค่อยไวใจพวกนี้สักเท่าไร”

บวรหัวเราะกับท่าที่แสดงความหึงหวงของหญิงสาวแล้วรีบปฏิเสธ

“ผมไม่ใช่คนใจง่ายสักหน่อย ยิ่งพวกเซลส์ด้วยแล้วไม่ใช่แปลกแน่นอน”

“ก็ดีค่ะ เซลล์สมัยนี้สวยๆ กันทั้งนั้น แถมยังหัวนล่อมเก่งด้วย
 กลัวบิงจะตกหลุมพวกหล่อนนะสิ”

คุณหมอมอหนุ่มจึงแก้มองหยิกแก้มแฟนสาว

“พูดไปนั่น ในเมื่อผมมีคนสวยที่สุดอยู่แล้วผมจะไปชอบใครได้อีก
 ละ”

“พอเลยบิง มินไม่ใช่คนบ้ายอนนะ” หญิงสาวยิ้มแก้มปริ ปัดมือเขา
 ออกอย่างเขินๆ

“ก็มินสวยจริงๆ นี่ ฉันผมจะไม่ชื้อยากับเซลส์สวยๆ เลยดีไหม”

“ดีค่ะบิง” มินตราอย่าหนักแน่นเอาจริง

“ผมขอสัญญาเลย ชาตินี้จะไม่วันตกหลุมรักเซลส์เด็ดขาด” บวร
 ทำท่าปฏิญาณสามนิ้วขณะมินตราอดขำกับท่าที่ตลกของเขาไม่ได้

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จ ศรีดาวเรื่องก็พานิดกับหน้อยไปส่งที่บ้าน มารดาเธออาสาเป็นคนดูแลหลานทั้งสอง ถึงแม้ท่านจะอายุห้าสิบปลายๆ แล้วแต่ก็ยังแข็งแรงเป็นซูเปอร์วีแมน ส่วนหน้าที่ดูแลพี่สาวที่โรงพยาบาล ตกเป็นของศรีดาวเรื่อง

“ตกลงว่ายังไง ดาว”

ศรีดาวเรื่องพยายามจะไม่พูดเรื่องนี้แล้วแต่ก็ถูกพี่สาวย้ำถามอีกจนได้ ปานนี้ศรีดาวเรื่องเองก็ยังไม่มั่นใจว่าสามารถทำภารกิจนี้สำเร็จหรือไม่ ตอนแรกก็รับปากดีอยู่หรอก แต่คิดไปคิดมาก็เหมือนงานนี้อาจไม่เวิร์ก

“ไม่ใช่ว่าดาวไม่อยากจะช่วยนะพี่เด่น แต่ดูสภาพดาวสิ จะไปเป็นคนขายสินค้าด้านความงามได้อย่างไรคะ”

“ดาว เงินรางวัลตั้งเป็นล้านนะเว้ย ถือเสียว่าทำงานเพื่อครอบครัวนะ”

“แต่...”

“ไม่ต้องซัด”

ศรีดาวเรื่องมองคนหน้าเหมือน ต่างกันตรงที่อีกฝ่ายดูสวยกว่าอย่างเห็นได้ชัด

“ดาวรู้อย่างไรก็เถียงพี่ไม่ได้หรอก อย่างที่บอกไป ดาวไม่อยากจะให้พี่ต้องเอาอนาคตการงานมาเสี่ยงกับเรื่องแบบนี้”

“ฉันไม่กลัวหรอกดาว ตอนนี้ฉันก็ตั้งจะทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว เป็นตายยังไงงานนี้ก็เสี่ยงกันหน้อย ส่วนเรื่องแกจะเป็นเซลส์ได้หรือไม่ได้ แกไม่ต้องห่วงฉันจะสอนแกเอง อีกอย่างฉันไม่ได้ให้แกทำฟรีๆ ฉันจะแบ่งเงินให้เอาไว้เป็นทุนไปเรียนต่อปริญญาโทอย่างที่แกเคยฝันไว้ไง”

ข้อเสนอของพี่สาวทำให้ศรีดาวเรื่องหัวใจกระตุกเล็กน้อย แต่พอคิดภาพตัวเองต้องรับบทเป็นเด่นนาก็ต้องใจแป้วทันที

“ไม่เอา ดาวกลัว”

“โอ๊ยเอ๊ย จะกลัวอะไร ทำแค่สามเดือนเอง มีอะไรแกก็โทร. มาถาม

ฉันได้ นะดาวนะ พรึส”

เด่นนากำสายตาค้อวอนไม่พอ ยังยกเหตุผลสำคัญมาบีบบังคับ
เธออีก

“แกอยากเห็นนิตหน้อยไม่ไ้เข้าโรงเรียนหรือไ้ แกอยากให้พี่ต้อง
ไปฆ่าตัวตายเอาเงินประกันันหรือ”

ศรีดาวเรื่องถอนหายใจแล้วยกมือปราม

“พอคะพี่เด่น แคนี้ดาวก็รู้สึกผิดมากพอแล้ว”

“เอาเป็นว่าแกตอบตกลงไ้ใหม่” เด่นนากอคำตอบอย่างมีความหวัง
ผู้เป็นน้องสาวจึงต้องพยักหน้ารับอย่างจำใจ ขณะที่เด่นนาก้องอย่าง
ดีใจ

“กรี๊ดๆ มันต้องอย่างนี้สิ” ว่าแล้วเด่นนากก็กั๊กมือเรียกน้องสาว
เข้าไปหา “มานี้หน้อยสิ”

“คะ”

ศรีดาวเรื่องทำหน้าที่งน่งลงที่แก้อ้างเตียง ผู้เป็นพี่สาวยื่นมือข้าง
ที่ไม่บาดเจ็บจับลงบนแขนน้องสาวพร้อมกับยิ้มมาดมั่นให้

“ขอบใจแกมากนะดาว ถ้าไม่มีแกฉันคงต้องแย่นะๆ เอาละ วันนี
ฉันจะถ่ายทอดวิซการเป็นเซลส์ให้ ข้อแรกแกจะตอบเสียงอ่อยเป็นนางเอก
ละครโบราณแบบนี้ไ้ไม่ได้ ต้อง ค่ะ อย่างมั่นใจหน้อย”

ศรีดาวเรื่องจับมือตัวเองแน่นแล้วค่นเสียง

“คะ โอย ไ้ไ้หม่มั้งคะ” หญิงสาวส่ายหัวอย่างอายๆ

“ดาว ฉันเชื่อว่าแกทำได้ ค่อยๆ ฝึกไป เตียวฉันจะทรนแกเอง”
หญิงสาวเอ้อมไปที่แท็บเล็ต ก่อนจะเปิดให้น้องสาวดู “ก่อนอื่นมาดูบริษัท
ที่แกต้องไปทำงานก่อน บริษัทนี้ชื่อว่าซูเปอร์บิวตี้บูสเตอร์ เป็นบริษัทนำเข้า
เวชสำอางจากอเมริกา ตอนนีคู่แข่งเริ่มเยอะ สินค้าเลยขายไม่ค่อยได้เท่าไร
วงการความงามกำลังเป็นที่นิยม ไ้ไม่แปลกถ้าจะมีสินค้าล้นตลาดเกินไ้ไป
หน้าที่ของพี่คือทำอย่างไรก็ได้ให้ไ้ได้ยอดขายสิบห้าล้านภายในหนึ่งไตรมาส”

“หา!” ศรีดาวเรื่องอ้าปากค้าง

“ไม่ต้องหา แล้วไม่ต้องใจอ่อนยอมแพ้ เอาละ การเป็นเซลส์ที่ดีเธอต้องรู้จักข้อมูลของคนในบริษัทก่อน เจ้าหน้าที่ของเราคือคุณรุ่งงาม เป็นหัวหน้าหุ้นส่วนและกรรมการบริษัท เธอต้องตีสนิทไว้ให้มาก ส่วนพนักงานทั่วไปก็พยายามผูกมิตรเอาไว้ และที่สำคัญอย่ามีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานเด็ดขาด”

“ทำไมมันยากจังเลยพี่เด่น”

“ลองทำก่อนแล้วจะรู้ว่าสนุก” เด่นหมายยิ้มกว้างให้กำลังใจ

“แล้วคนอื่นจะไม่สงสัยเรื่องเราสลับตัวกันหรือ”

“แกอย่าลืมนะว่าเราเป็นแฝด ต่างกันก็แค่แกจัดฟัน หน้าหย่อนคล้อย และค้ำกว่าหน่อย เรื่องพวกนี้ไม่มีปัญหาหรอก อย่างที่บอกที่นี้เป็นที่ทำงานใหม่ เพื่อนร่วมงานใหม่ ไม่มีใครจับได้แน่นอนว่าแกคือ ศรีดาวเรื่อง”

“แล้วถ้าความแตกขึ้นมალ่ะ” ศรีดาวเรื่องทำหน้าที่หวาดหวั่น

“ต้องไม่แตกสิ” เด่นหมายชี้นิ้วไปที่น้องสาว แฝดผู้หนึ่งจึงได้แค่พยักหน้าหงิกๆ อย่างจำใจ

“ดีมาก เห็นท่าแล้วแกคงยังไม่ได้เตรียมใจ งั้นวันนี้แก็ไปพักผ่อนก่อนก็แล้วกัน เตี่ยพรุ่งนี้นั้นจะเทรนาการเป็นเซลส์ให้ใหม่”

ศรีดาวเรื่องพยักหน้าหงิกๆ รับทราบแล้วกลับไปนอนที่โซฟาเตียงผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัว ขณะที่เด่นหมายมองน้องสาวที่เป็นความหวังอย่างยิ้มๆ ก่อนหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาเปิดเฟซบุ๊ก เห็นข้อความทักทายจากปฎนรดาภิเษปะปากให้ทีหนึ่ง ไม่มีวันเสียหรืออกที่ชะชะสาวแก่งแกร่งเกินร้อยอย่างเธอ

เด่นหมายใช้นิ้วเรียวยาวเลื่อนหน้าจอวิเคราะห์งานของบริษัทนี้และอ่านข่าววงการความงามเพื่อเลือกรูปลักษณ์ต่างๆ ไว้ให้น้องสาว

สมัยนี้ธุรกิจความงามกำลังเติบโต แต่ทำไมบริษัทถึงไม่ค่อยได้เรื่องสักเท่าไร หรืออาจเป็นเพราะการบริหารที่ไม่ค่อยดี แต่ก็อย่างว่าพอได้รับความนิยมนสูง ผู้ผลิตสินค้าจึงมากขึ้นทำให้สินค้าโดนกดราคาและมีการแข่งขันสูงเป็นเงาตามตัว

เด่นนภาสายหน้าเบาๆ แล้วกอดเลื่อนดูข่าวตั้งในวงการความงามต่อ
ทันทีเด่นนภาสายตาคู่สวยก็เลื้อยไปเห็นข่าวหนึ่งเข้า ใบหน้าของชายหนุ่มใน
ข่าวทำให้เธอถึงกับเพลอร้อง

“หือ!”

“มีอะไร พี่เด่น” ศรีดาวเรื่องพลิกตัวมาถาม

“เปล่า ฉันแค่ละเมอ” เด่นนภาจิกยิ้มตอบกลับไป

น้องสาวจึงกลับไปหลับพร้อมต่อ ทั้งให้เด่นนภากุมขมับกับข่าวงาน
แกรนด์โอเพนนิ่งคลินิกความงามใหญ่ใจกลางสุขุมวิท เพราะเจ้าของคลินิก
เป็นคนที่เธอไม่อยากจะเจอที่สุดในขณะนี้ แต่บริษัทซูเปอร์บิวตี้บูสเตอร์
ไม่มีทางพลาดลูกค้ารายนี้ไปได้ ฉะนั้นเด่นนภาต้องเจอกับเขาอย่างแน่นอน

นายแพทย์บวร สุรฉัตรประเสริฐ คงไม่มีทางปล่อยเธอไว้นะ!

งานเข้าแล้วไง เด่น เอ๊ย! ยายดา

๒

งานแกรนด์โอเพนนิ่งของคลินิกบิวตี้มาสเตอร์จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ นักข่าวและเซเลบตีบเท้าเข้าร่วมงานจนคลินิกที่โอ้ออลังการดูแคบไปนิดตา ส่วนเจ้าภาพอย่างชายหนุ่มร่างสูง ใบหน้าขาว ดวงตากลม จมูกโด่ง กลายเป็นจุดสนใจของคนในงานไม่น้อยไปกว่าดาราดัง

นายแพทย์บวร สุรฉัตรประเสริฐ เจ้าของบิวตี้มาสเตอร์คลินิก เรียนจบสถาบันแพทย์ผิวหนังจาก American Academy of Dermatology ที่สหรัฐอเมริกา ทั้งรูปร่างหน้าตาที่ดีเทียบเท่าพระเอกชื่อดังและเป็นลูกชายคนเดียวที่จะได้สืบทอดธุรกิจอสังหาริมทรัพย์จากบิดามารดา ตอนนั้นเขาจึงเป็นหมอมันที่ฮอตและเพอร์เฟกต์แมนที่สุด แต่สาวๆ คงหมดสิทธิ์ครอบครองหัวใจหมอมันคนนี้ เพราะต่างก็รู้ว่าเขาคบหาอยู่กับมินตราสาวสวยไฮโซทายาทบริษัทส่งออกวัสดุก่อสร้างแบรนด์ดัง ซึ่งหลายคนต่างเชียร์ให้ทั้งคู่แต่งงานกันเพราะเหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก

งานผ่านไปอย่างราบรื่น ผู้เข้าร่วมงานให้ความสนใจในผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีความงามล้ำสมัยต่างๆ ของคลินิก

หลังจากงานเลิกหุ่นส่วนทั้งสามคนก็มานั่งประชุม เพราะคลินิกเพิ่งเปิดใหม่ได้ไม่กี่เดือน ยังมีเรื่องให้ต้องคิดวางแผนกันอีกมาก

“คลินิกเราเพิ่งเปิดใหม่ตอนแรกก็เน้นเซอร์เจอรี^๑ อย่างเดียว รินว่าเราควรรับตัวยานใหม่ๆ มาเพิ่มรายได้ให้คลินิกดีไหม ลูกค้าก็เริ่มถามหาพวกผลิตภัณฑ์กันบ้างแล้ว” รินภภาพีสาวของมินตราซึ่งเป็นหนึ่งในหุ่นส่วนพุดขึ้น
บวระขมวดคิ้ว

“ยาหรือครับ”

“ใช่ หรือว่าเราจะผลิตเองละ” รินภาถามต่อ

“เรื่องผลิตเองก็ดีครับ แต่ผมว่าลูกค้าของเราน่าจะติดแบรนด์มากกว่า” นายแพทย์หนุ่มให้ความเห็น ซึ่งหุ่นส่วนอีกสองคนต่างพยักหน้ายอมรับ

“ถ้าสนใจจะนำผลิตภัณฑ์เข้ามา บิงจะเอาของบริษัทไหน” สิทธิชัยหมอรุ่นพี่คนสนิทของบวระย้อนถาม

“ผมว่ามีหลายแบรนด์ที่น่าสนใจทีเดียว”

“มิชเซียเป็นไงคะ”

บวระส่ายหน้า

“ไม่เห็นด้วยครับ แบรินต์นี่เอาไปขายตามเคาน์เตอร์แบรินต์แล้วขึ้นเอามาขายคงตั้งราคาสูงไม่ได้”

“ลาโลซ่าละคะ”

หมอมุ่นนั่งคิดก่อนจะแย้งเบาๆ

“แบรินต์นี่ไม่ค่อยมีผลิตภัณฑ์ตัวไหนโดดเด่น”

“มีอีกแบรินต์หนึ่งที่ตั้งเหมือนกันนะ แบรินต์ไฮบิวของบริษัทซูเปอร์-บิวตี้บูสเตอร์ไง” สิทธิชัยเสนอด้วยใบหน้ามึน

“เดี๋ยวจะคะ อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลย ขำววงในบอกว่าบริษัทนี้กำลังจะเจ๊งแล้วนี่คะ” รินภาแทรกขึ้น ขณะบวระก็อดทำหน้าประหลาดใจไม่ได้

^๑ Surgery = ศัลยกรรม

“จริงหรือพี่ริน บริษัทเปิดได้ไม่กี่ปี ทำไมไปเร็วอย่างนั้นล่ะ”

หุ้नส่วนสาวพยักหน้ายิ้มๆ

“แหงแหละ ได้ข่าวว่าหุ้นส่วนใหญ่เอาแต่เที่ยวติดเหล้าเคล้านารีนี่คะ”

“นั่นสินะ ถ้าคนบริหารไม่ดี บริษัทดีแค่ไหนก็เจ๊งได้ทั้งนั้นแหละครับ”

บวรเสริม “งั้นบริษัทนี้ผมขอบายก็แล้วกัน”

“เดี๋ยวก่อนสิ เราควรให้โอกาสบริษัทนี้สักหน่อยไม่ดีหรือ เรื่องจะเจ๊งอาจเป็นแค่ข่าวลือก็ได้” สิทธิชัยรีบโพล่งออกมาทันที

คุณหมอบิงโกหรือที่ตามองหม่อมตรงหน้าอย่างสงสัยจนอีกฝ่ายรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นหนึ่งเฉย หลังจากเชียร์บริษัทนี้ออกหน้าออกตามากเกินไป

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันก็แค่เสียดายสินค้าดีๆ ของบริษัทนี้เท่านั้นเอง อีกอย่างฉันก็ใช้แบรนด์ไฮโซอยู่ ผลลัพธ์ดีมากๆ”

“ก็ได้ครับ งั้นผมจะรับพิจารณาแบรนด์ของบริษัทนี้ด้วยก็ได้” บวรยอมเพราะเกรงใจหุ้นส่วนรุ่นพี่

“รินว่ารอเซลล์มาเสนอดีกว่าละ เพื่อมีตัวไหนน่าสนใจจริงๆ ค่อยตัดสินใจเอาเข้าคลินิก”

“อย่างงั้นก็ดีครับ” บวรเห็นด้วย

“กิจการเริ่มรุ่งแบบนี้ไม่เสียแรงที่ได้หุ้นกับบิงและคุณรินจริงๆ” สิทธิชัยเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มพอใจ ส่วนบวรก็รีบถ่อมตัว

“ผมต้องขอบคุณพี่ทั้งสองมากกว่าครับที่ไว้วางใจมาร่วมหุ้นกัน”

“แหม หม่อนกักรุกกิจการหม่อมไฟแรงแบบนี้ใครๆ ก็อยากร่วมหุ้นด้วยจริงไหม”

“พี่สิทธิ์ก็ว่าไป ได้พี่สิทธิ์มาช่วยผมก็เบาใจเรื่องฝีมือแล้วละครับ ได้พี่รินมาช่วยดูมาร์เกตติ้งให้ก็ถือว่าเป็นบุญสุดๆ”

สิทธิชัยหัวเราะ ขณะที่รินภาสายหน้าอย่างอายๆ

“โอเค มีอะไรจะคุยกันอีกไหม ถ้าไม่มีแล้วฉันขอไปธุระก่อน” จู๋ๆ

สิทธิชัยก็ตัดบท

“เชิญครับพี่สิทธิ์ เดี่ยวมีอะไรอัปเดตค่อยคุยกันอีกครั้งละกัน” บวร
ผายมือเชิญ

หลังจากจบประชุมทั้งสามก็แยกย้ายกัน บวรยังไม่หันเดินกลับไป
ห้องพัก ผู้จัดการวัยสามสิบสองก็ก้าวยาวๆ มาแจ้งเรื่องสำคัญให้ชายหนุ่ม
ทราบ

“คุณหมอคะ คุณพบกับผู้จัดการส่วนตัวมาพบคอะ”

“เขาไม่ได้นัดผมไว้สินะ”

“เห็นบอกมีเรื่องสำคัญต้องคุยคอะ”

“คงไม่พ้นเรื่องพรีเซนเตอร์ ไปได้ ั้งบอกให้รอสักครู์เดี๋ยวผมจะลงไป
พบ”

หลังจากส่งพนักงานชายหนุ่มจึงรีบเข้าห้องน้ำก่อนไปพบแขกที่
ห้องรับรองวีไอพี ซึ่งมีดาราสาวสวยชื่อดังของประเทศนั่งไขว่ห้างรออยู่กับ
ผู้จัดการส่วนตัวร่างสูงแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีฉูดฉาด

“สวัสดิคอะ คุณหมอบวร” ชายไม่จริงรีบลุกขึ้นยกมือไหว้ทักทาย

แพตทริเซียลุกขึ้นไหว้ตาม ชายหนุ่มรีบไหว้ก่อนเชิญให้ทั้งคู่นั่งลง

“วันนี้มีธุระอะไรกับผมหรือครับ ไม่เห็นแจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่าจะ
มา”

“ต้องขอโทษที พอดีจีมีเรื่องสำคัญของน้องจะมาแจ้งคุณหมอบวร
นะฮ้า” ผู้จัดการทำเสียงแหลมพร้อมกับยิ้มตาหยี

“เรื่องอะไรที่ด่วนขนาดนี้ละครับ”

“คุณหมอนี้หล่อสมคำเล่าลือจริงๆ นะคะ” ดาราสาวทักพร้อมกับส่ง
สายตาวานมาให้ ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่ได้สนใจอะไรมากกว่าเรื่องงาน

“แพต” ผู้จัดการส่วนตัวหันไปดูดาราสาวลูกครึ่งก่อนจะหันกลับ
มาคุยกับบวรต่อ

“คือจ๊ะคะคุณหมอ เออ...เรื่องพรีเซนเตอร์คลินิก...เออ คือ”

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าครับคุณจีจี้ เชิญพูดมาได้เลยครับ ก่อนที่เรา

จะเซ็นสัญญากัน ผมอยากให้คุณจี้จี้แจงรายละเอียดให้ชัดเจน”

“ได้ค่ะๆ คุณหมอ คือตอนนี้มีคลินิกอีกคลินิกหนึ่งทาบทามให้ห้องไปเป็นฟรีเซนต์อร์รี่ให้เหมือนกัน”

“อะไรนะ ไหนบอกว่าเราตกลงกันแล้วไง” หมอหนุ่มเจ้าของคลินิกได้กลับพร้อมอารมณ์เริ่มฉุน

“คืออย่างนี้นะคะ เรายังไม่ได้ตกปากรับคำอีกฝ่าย น้องแพตเองก็เป็นดาราแนวหน้าของวงการ จะให้มาเป็นฟรีเซนต์อร์รี่คลินิกอาจต้องไต่รตรองอย่างละเอียด ตอนนี้ละครน้องก็ออนแอร์และได้รับการตอบรับดี คลินิกนั้นเขาก็เลยให้ค่าตัวน้องเพิ่มเป็นสองเท่าและคอร์สทำหน้าฟรีตลอดชีพ จี้จี้เลยมาแจ้งคุณหมอบิงโกก่อนเพราะเห็นว่าคุณหมอบิงโกติดต่อมาเป็นรายแรก”

บวรถอนหายใจเบาๆ รู้ถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำพูดอีกฝ่าย

“คุณจี้จี้หมายความว่าจะให้ผมประมูลค่าตัวคุณแพตใช่ไหมครับ”

จี้จี้ยิ้มเล็กน้อย เป็นคำตอบ

“ผมคิดว่าค่าตัวคุณแพตที่ผมเสนอไปก็ไม่ใช่น้อยแล้วนะครับ”

“จี้จี้เข้าใจค่ะ แต่วงการนี้ก็ต้องแข่งขันกันนี่สิ่งนึงค่ะ” จี้จี้ใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ทำท่าประกอบ

“ครับผมเข้าใจ แต่ผมตัดสินใจตอนนี้ไม่ได้”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องรีบนะค่ะ ค่อยๆ คิดดูค่ะ” จี้จี้บอก ก่อนจะหุบขาบิตตัวแล้วรีบขออนุญาต “อันไฉไลนานแล้วนะค่ะ งั้นจี้จี้ขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะค่ะ แพตคุยกับคุณหมอบิงโกก่อนนะ เตียวพี่กลับมา”

ว่าแล้วผู้จัดการส่วนตัวของดาราสาวก็ลุกไปจากห้อง จึงเหลือเพียงบวรกับแพต ซึ่งฝ่ายนั้นพยายามส่งสายตาเย้ายวนมาให้ ชายหนุ่มจึงเสทวนคุยเรื่องละครของเธอเพราะไม่อยากจะตกอยู่ในเงาวิงค์ความงามของอีกฝ่าย แต่แพตทริเซียกลับวกเข้าเรื่องฟรีเซนต์อร์รี่ด้วยท่าที่เห็นอกเห็นใจเขา

“จริงๆ แล้วแพตก็ไม่ได้อยากทำแบบนี้หรอก แต่ก็อย่างว่าเป็นคำสั่ง

ของทางสังกัด”

หญิงสาวลุกขึ้นมาหนึ่งข้างหมอบหนุ่ม ดวงตาฉ่ำไต้มาสคาราหนากับใบหน้าคมสวย หากเป็นชายอื่นผู้หญิงให้ทำขนาดนี้คงไม่ปล่อยไว้ แต่สำหรับบวร เขาไม่สนใจผู้หญิงแนวชอติทำแพงเข้าเมืองสักเท่าไร

“ผมเข้าใจครับ มันเป็นเรื่องของธุรกิจ ผมไม่ได้โกรธเคืองอะไร คุณแพตไม่ต้องซีเรียสหรอกครับ”

ดาราสาวลุกครึ่งจับมือชายหนุ่มบีบเบาๆ จนชายหนุ่มกลืนน้ำลายเอื๊อกใจเต้ันระล่ำ

“คุณหมอบอย่าโกรธแพตเลยนะคะ”

บวรยิ้มตอบน้อยๆ ใจอยากจะสายหน้าเอือมระอาให้แก่ดาราสาวจอมยั่ว แต่ปากตอบออกไปว่า

“ผมจะไปโกรธคุณแพตทำไมล่ะครับ”

“โอเค แพตสบายใจแล้วค่ะ งั้นขอเบอร์คุณหมอบหน่อยได้ไหม ให้โอกาสแพตได้เลี้ยงข้าวขอโทษคุณหมอบสักมื้อนะคะ”

“ແหม คุณน้ันข้างใจดีจังเลยนะครับ เราเพิ่งรู้จักกันเอง คุณเป็นดาราชื่อดังด้วย แต่จะไปทานข้าวกับผมนี่มันจะดีหรือครับ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ จริงๆ แล้วแพตแค่อยากขอเบอร์ไว้ปรึกษาเรื่องอื่นเป็นการส่วนตัวด้วยนะค่ะ โดยเฉพาะเรื่องความงามที่คุณหมอบถนัดไ้งคะ”

บวรอึดอัดใจ คิดหาทางหนีทีไล่ ยังไม่ทันจะบอกเบอร์โทร. ให้หญิงสาวประตู่ห้องรับรองก็เปิดออกเสียก่อน แพตทริเซียรีบลุกกลับไปนั่งที่เดิม

“เป็นยังไงกันบ้างคะ คุณกันไปถึงไหนแล้ว” ผู้จัดการจีจี้กลับมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“คุยกันเรื่องความงามอยู่นะค่ะ” ดาราสาวตอบแบบนึ่งๆ

ขณะที่หมอบหนุ่มมองนักแสดงสาวอย่างประหลาดใจกับการปรับเปลี่ยนหน้าที่ของเธอ มิน่าถึงได้เป็นดาราดาวรุ่ง เพราะแสดงละครเก่งนี่เอง

“คุณหมอบรรคิวดูดีๆ ก่อน ถ้าได้คำตอบยังไงก็ติดต่อจี้ให้ได้ตลอดเวลา นะฮะ” นั่นจี้กับแพตไม่รบกวนคุณหมอแล้วนะฮะ”

ผู้จัดการจี้ชวนดาราสาวไปงานอีเวนต์ต่อ บวรจึงก่อนลุกไปส่งแขกที่หน้าประตูห้องรับรอง หลังจากทั้งคู่เดินไปได้สองสามก้าวแพตทริเซียก็หันกลับมาโบกมือให้ทีหนึ่ง เจ้าของคลินิกจี้ยิ้มกว้างตอบกลับไปตามมารยาท พอทั้งคู่ลับสายตาบวรก็ถึงกับกุมขมับกับเรื่องค่าตัวฟรีเซนเตอร์ จึงรีบหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดเบอร์หุ้นส่วน

“พีลีย์ ผมมีเรื่องจะปรึกษาหน่อย พอดีว่าผู้จัดการคุณแพตเขาอยาก จะขอค่าตัวคุณแพตเพิ่ม”

“อะไร ค่าตัวแค่นั้นยังไม่พอหรือ”

“ครับ เห็นว่าที่ใหม่ให้อีกเท่าตัว”

“อะไรกันเนี่ย โกงค่าตัวกันนี่หว่า แต่ก็อย่างว่าน้องเขากำลังตั้ง แต่ ยังไงเราต้องได้ตัวน้องแพตมาให้ได้ไม่ว่าจะต้องหุ้มเท่าไร เพราะนี่หมายถึง หน้าตาของคลินิกเลยนะ”

“เกรงว่างบประมาณเราจะใช้เกินจำเป็นสิครับ”

“แล้วจะให้ทำยังไง มีแต่น้องแพตเท่านั้นที่เป็นฟรีเซนเตอร์ให้คลินิก ได้อย่างสมศักดิ์ศรี”

“เข้าใจแล้วครับ แต่ผมขอเวลาคิดดูก่อนละกันครับ ค่อยหาทางออก อีกที”

“ได้ๆ พีจะช่วยคิดหาทางออกด้วยอีกคน”

“ขอบคุณมากครับพีลีย์”

ชายหนุ่มวางสายแล้วถอนหายใจเฮือก คลินิกของเขามีคู่แข่งหลายแห่ง แพตทริเซียเป็นนางเอกอันดับต้นๆ ของประเทศ แม้จะคร่ำหวอดในวงการ- บันเทิงมานานแต่ก็เพิ่งมาได้รับความนิยมเพราะได้เล่นละครหลังข่าว เรื่องหนึ่งที่ตั้งเปรี๊ยะปร้างจนกลายเป็นดาราไว้มลทินที่ฮอตที่สุด แต่กิริยา และสายตาที่มองเขาเมื่ออีกข้างต่างกับบทบาทนางเอกผู้แสนดีของเธอนัก

ถ้าไม่ได้แพตทริเซียมาเป็นพรีเซนเตอร์ มีหวังบิวตี้มาสเตอร์คงโดนคู่แข่งหยามคักดีศรีแน่

ศรีดาวเรื่องกระชับสูทสีน้ำเงินเพื่อเรียกความกล้าก่อนจะย่ำรองเท้า สั้นสูงอย่างเก๋ๆ กังๆ เข้าห้องประชุม ที่ได้รูปตัวยูมิเซลส์ประมาณสิบคน จับจ้องมาที่เธอเป็นจุดเดียว พวกเขาปรบมือต้อนรับพนักงานคนใหม่ ขณะที่ผู้หญิงที่เธอเคยเห็นรูปในเว็บไซต์บริษัทซึ่งนั่งหัวโต๊ะรีบลุกขึ้นต้อนรับ

“อ้าว มาแล้วเหรอคุณเด่นณา”

หญิงสาวจำอีกฝ่ายได้ คุณรุ่งงาม หุ่นส่วนบริษัทนั่นเอง

“คะ คะ” หญิงสาวตอบเสียงสั้น กระชับ पैม ในมือแน่น “สวัสดีคะ”

ทุกคนต่างทักทายเธออย่างเป็นมิตรและให้ความสำคัญกับผู้กอบกู้บริษัทโดยมานั่งรอก่อนถึงเวลานัดหมายกันพร้อมหน้า คนมาใหม่จึงเริ่มรู้สึกกดดัน แต่ก็รับนั่งลงที่เก้าอี้ว่างข้างรุ่งงามเพื่อให้สบายตัวกว่ายืนบนส้นสูงอย่างนี้

“ฉันชื่อรุ่งงามนะจ๊ะ เป็นหุ่นส่วนและหัวหน้าฝ่ายขายของบริษัทนี้”

ศรีดาวเรื่องยกมือไหว้หล่อน ก่อนรุ่งงามจะแนะนำพนักงานคนใหม่อีกครั้ง

“และทุกคนจ๊ะ นี่คือคุณเด่นณา เซลล์ที่ทางบริษัทสหสารพัตรส่งมาเพื่อช่วยเหลือบริษัทเรา”

ศรีดาวเรื่องรีบลุกขึ้นไหว้ทุกคน ขาสั้นเพราะต้องยืนทรงตัวบนรองเท้า ส้นสูงที่ฝึกสวมได้ไม่กี่วัน

“ตั๊ย เหล็กดัดพินนาร์กะคะ” ปู้กลุก สาวประเภทสองเอ่ยทักเสียงไม่เบา

“มีมารยาทหน่อย ปู้กลุก” รุ่งงามหันไปทำหน้าที่ใส่จนชายไม่จริง ร่างอ้วนรีบหุบปาก

ศรีดาวเรื่องกัมหนั่งดแล้วนั่งลงด้วยความอาย

“ไม่ต้องพิธีรีตองนะเด่นนภา บริษัทเราอยู่อย่างนี้เป็นกันเอง พนักงานทุกคนเหมือนพี่เหมือนน้อง มีปัญหาอะไรเราช่วยกันนะ” รุ่งงามพูดพร้อมกับแตะไหล่หญิงสาวที่พยักหน้ารับคำอย่างอายๆ

รุ่งงามเป็นสาวใหญ่วัยสี่สิบห้าปี ผมหยาบระบ่ำตัดเป็นลอน ทาปากสีแดงกระซากวัย เธอให้พนักงานแนะนำตัวเองจนครบองค์ประชุม สายตาแกร่งของผู้เป็นหัวหน้ากวาดมองไปทั่วห้องจนเจอเก้าอี้ว่างอีกสองตัว

“ตกลงตาทวนกับหนูไม่มาใช้ไหม”

“พี่นุสุดหล่อติดิตร่วมงานเปิดคลินิกใหม่ที่ฝั่งธน ส่วนคุณตาทวนเนี่ยไม่สามารถให้คำตอบได้ค่ะ เข้าประชุมบ้างไม่เข้าประชุมบ้าง คุณรุ่งก็น่าจะชินแล้วนะค่ะ” ปุกลูกตุ้ต้อ้วนจิบปากจิบคอตอบ

เกิดเสียงหัวเราะขึ้นในห้องประชุม ขณะที่รุ่งงามถอนหายใจอย่างเบื่อหน่าย

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าคุณเด่นมีอะไรจะกล่าวกับเพื่อนๆ พนักงานไหม”

ศรีดาวเรื่องกลืนน้ำลายลงคอ กวาดตามองสายตานับสิบคู่ที่จ้องมาจนตัวเธอสิ้นสะท้านด้วยความประหม่า

“คะ คะ”

“คุณเด่นจะกล่าวอะไรสักเล็กน้อยไหมคะ” รุ่งงามกระซิบถามย้ำพรางจับถ้อยกาแพ

ศรีดาวเรื่องรีบลุกพรวด ลืมไปว่าตัวเองสวมสั้นสูง จึงล้มเซไปทับรุ่งงามที่กำลังจิบกาแพอยู่ กาแพกระฉอกเต็มเลื้อยเซตีสีขาวของรุ่งงาม พนักงานในห้องประชุมร้องลั่น โดยเฉพาะเสียงปุกลูกกับผู้หญิงร่างผอมชื่อข้าวหอมที่เสียงแหลมต่างโชนจนแทบแก้วหู

ศรีดาวเรื่องรีบยกมือไหว้ขอโทษขอโพย ลนลานหยิบทิชชูบนโต๊ะมาเช็ดให้

“หนูขอโทษค่ะ หนูขอโทษ คุณรุ้ง”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ไม่เป็นไร” รุ้งงามถอนหายใจหนักหน่วงแล้วดึงทิชชูจากมือเชลล์สาวมาเช็ดแล้วลุกขึ้น “ฉันขอตัวไปห้องน้ำสักครู่ ทุกคนคุยกันไปก่อนนะ”

หลังจากรุ่งงามเดินออกไปก็เกิดเสียงกระซิบกระซาบวิจารณ์เรื่องที่เกิดขึ้น ศรีดาวเรื่องบีบมือแน่นเพื่อระงับสติอารมณ์ไม่ให้น้ำตาแห่งความผิดพลาดไหลเพราะโดนกดดัน เธอไม่เหมาะทำงานแบบนี้จริงๆ จนเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นทำให้เธอสะดุ้งสุดตัว

“นี่นะหรือ เต๋นหน่า” ปู้กุกเปรยเสียงแหลมเลียนแบบมุนินทร์ตอนจะตบหน้าในละครเรื่อง แรงเงา “อย่างกับไม่ใช่เต๋นหน่าที่เคยได้ยินคำเล่าลือ”

ศรีดาวเรื่องที่มัวแต่ตัวลั่น รีบขานรับ

“คะ คะ เต๋นหน่าคะ”

“ปู้กุกทำไมพูดแบบนี้ เขาก็ต้องเป็นคุณเต๋นหน่าสิ แหมแหมนี่ ถ้ามอะไรแปลกๆ” ข้าวหอมที่นั่งใกล้ปู้กุกขัดขึ้น

ศรีดาวเรื่องรู้สึกอึดอัดมากขึ้นเมื่อรุ่งงามกลับมาอีกครั้ง แต่ก็สบายหูเพราะเสียงคุยเริ่มเงียบลง

“เอาละๆ เรามาเริ่มประชุมกันต่อ”

ทุกคนต่างรีบเอาสมุดขึ้นมาจดข้อมูลที่รุ่งงามกำลังจะกล่าว

“อย่างที่ทุกคนรู้ว่าทางบริษัทสหสารพัสดุต้องการให้คุณเต๋นมาช่วยงานบริษัทเรา และคุณเต๋นจะรับผิดชอบดูแลทุกคลินิกในบางเขตที่พวกเขาไปทำ แต่จะไม่ยุ่งกับคอมมิชชั่นของทุกคน ขอให้ทุกคนให้ความร่วมมือเพราะนี่ถือเป็นการฟื้นฟูบริษัทเราครั้งสุดท้าย ใช้ไหมคะคุณเต๋น”

“ฮะ คะ อะไรนะคะ”

ศรีดาวเรื่องทวนถามเพราะเมื่อครู่เธอกำลังใจลอยถึงการหาวิธีบอกยกเลิกภารกิจกับพี่สาว จึงไม่ได้ตั้งใจฟังที่รุ่งงามพูด

ผู้เข้าร่วมประชุมต่างแอบขำกับท่าทีประดักประเดิดของเซลล์คนใหม่
“เงินขอจบการประชุมแค่นี้ก่อน ฉันค่อยเรียกประชุมใหม่แล้วกัน”

รุ่งงามยุติการประชุม เหล่าพนักงานต่างพยักหน้าแล้วยกมือไหว้
หัวหน้าก่อนออกไปจากห้อง ศรีดาวเรื่องก็เช่นกันเตรียมเก็บกระเป๋าพร้อม
กลับบ้านทันที แต่เสียงอาณัติก็กลับหยุดเธอไว้ก่อน

“ยกเว้นคุณเด่นนะคะ ต้องคุยกับฉันก่อน”

ศรีดาวเรื่องเสียวสันหลังวาบ แต่ก็หันกลับไปด้วยสีหน้าเฉื่อยๆ

“คะ”

หลังจากในห้องเหลือกันอยู่สองคน ฝ่ายเจ้านายจึงยื่นแฟ้มหนึ่งให้

“นี่เป็นข้อมูลบริษัทและลูกค้า เธอมีความเห็นอย่างไรกับบอกฉันได้นะ”

ผิวดาด ศรีดาวเรื่องนี้กว่าจะโดดคำสาปพิฆาตของโวลเดอรัมอร์
ลิปเปตจบ แต่รุ่งงามกลับยังยิ้มให้เธอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนคน
กระทำผิดรู้สึกกดดันตัวเอง

“คุณรุ่ง เรื่องเมื่อก็หนูขอโทษจริงๆ นะคะ”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องคิดมากหรอกคะ มันเป็นอุบัติเหตุ”

“ขอบคุณค่ะที่คุณรุ่งไม่โกรธ”

รุ่งงามเหยียดยิ้ม

“ถ้าคุณเด่นทำยอดไม่ถึงเป้าฉันอาจจะโกรธก็ได้นะ ในแฟ้มที่ให้ไปมี
รายชื่อลูกค้าและรายได้ไตรมาสก่อนๆ ไว้ให้คุณเด่นใช้เป็นข้อมูลในการ
ทำงาน ไตรมาสชี้ชะตานั้นเราต้องทำรายได้ให้ได้สิบห้าล้าน”

“อะไรนะคะ สามเดือนสิบห้าล้าน” แม้จะได้ยินมาแล้วจากพี่สาว แต่
พอได้ยินจากหัวหน้าอีกครั้งศรีดาวเรื่องก็ยังคงใจไม่หาย

“พวกเราจะช่วยกันเต็มที่ ฉันเชื่อในฝีมือที่ผ่านมาจากเธอนะ
คุณเด่น”

โดนกดดันด้วยความหวังหนักร้อยต้นขนาดนี้ เต็มหน้าตัวปลอม
ปั้นหน้าไม่ถูกเลยทีเดียว ไม่คิดว่าต้องมาเจอภารกิจสุดหินที่มีบริษัทหนึ่ง

เป็นเดิมพัน เธอดูข้อมูลมาคร่าวๆ รายได้บริษัทมากที่สุดก็แค่สามล้านกว่าบาท ต่อเดือน แต่ไตรมาสนี้ต้องทำให้ได้เฉลี่ยเดือนละห้าล้าน ควรต้องตั้งใจเสียตั้งแต่วันนี้กระมัง เพราะถึงทำหรือไม่ทำสุดท้ายบริษัทนี้ก็คงไปไม่รอดอยู่ดี

“ทำไมหน้าคุณเด่นดูซีดๆ ไม่สบายหรือเปล่าคะ” รุ่งงามทักขึ้นจนศรีดาวเรื่องตื่นจากภวังค์

“ไม่ค่ะ หนูสบายดี”

“เอ่อ ฉันว่าคุณเด่นก็พอมีประสบการณ์ทำงานมาบ้างแล้ว อยากขอแนะนำเพิ่มเติมอย่างหนึ่ง อย่าใช้สรรพนามเรียกตัวเองว่าหนูเลย เรียกตัวเองเด่นดีกว่าค่ะ เวลาคุยกับลูกค้าจะดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาหน่อย”

ตาย! ศรีดาวเรื่องอุทานในใจ เธอลืมไปเสียสนิท เธอไม่เคยทำงานด้านบริการมาก่อน ไม่แปลกถ้าจะหลุดพูดสรรพนามของเด็กน้อยน่าเอ็นดูออกมา ที่เด่นก็คงลืมเตือนเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไปเหมือนกัน

“ค่ะ เเด่นขออภัย”

“จะ งั้นวันนี้ลองศึกษาข้อมูลบริษัทก่อน หากมีอะไรสงสัยก็สอบถามพนักงานคนอื่นหรือถามฉันก็ได้นะ แล้วก็...” รุ่งงามยื่นเอกสารใบหนึ่งมาให้ “ฉันมีคลินิกหนึ่งอยากให้เธอไปติดต่อ นี่เป็นคลินิกเปิดใหม่ชื่อว่าบิวตี้มาสเตอร์คลินิก เป็นลูกค้ารายใหญ่ที่มีกำลังซื้อสูงมาก ฉันเลยอยากยกที่นี่ให้เธอกับพนักงานขายอันดับหนึ่งของที่นี่ดูแลเป็นพิเศษ”

หญิงสาวรับเอกสารข้อมูลคลินิกเปิดใหม่มาอ่านโดยเฉพาะข้อมูลของผู้ประกอบการ ส่วนรุ่งงามก็อธิบายเพิ่มเติม

“หุ้นส่วนใหญ่คือ นายแพทย์บวร สุรฉัตรประเสริฐ เป็นหมอมือฉมังจบจากอเมริกา”

หญิงสาวมองใบหน้าชายหนุ่มรูปหล่อในรูปอย่างประหลาดใจ อายุพอๆ กับเธอแต่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานขนาดนี้ ช่างน่ายกย่องจริงๆ

“คุณหมอบวรค่อนข้างเนี้ยบพอดู ต้องอาศัยความกล้าหาญพอประมาณ

แต่ฉันเชื่อในฝีมือเธอ ถ้าเอาเข้าที่นี้ได้ รับรองไตรมาสนี้เธอไม่พลาดรางวัลซูเปอร์เซลล์แน่”

ศรีดาวเรืองฝืนยิ้มให้รุ่งงามเพื่อปกปิดความเสียววาบที่แล่นไปตามสันหลังเพราะความกลัว เห็นหน้าตาหล่อเหลาแบบนี้ไม่คิดว่าจะเป็นคนดูนี้เธอต้องไปสู้รบปรบมือกับพวกหมออีโก้สูง ซึ่งมันไม่ใช่ทางของเธอเลย ให้แปลภาษาโบราณยังจะง่ายเสียกว่า ถ้าเป็นเดาหมายคงไม่คณามือกับงานนี้ แต่เธอคือศรีดาวเรือง แค่พูดก็ยังตืดๆ ชัดๆ มีหวังงานนี้ถูกลูกค้าแหดหัวออกจากคลินิกตั้งแต่ยังไม่เริ่มขายสินค้าเป็นแน่

๓

สองสามวันมานี้ เรื่องที่รบกวนจิตใจแพทย์หนุ่มมากที่สุดคงหนีไม่พ้นเรื่องแพตทริเซีย หากจะต้องจ้างดาราสาวมาเป็นพรีเซนเตอร์บวรก็น่าจะแพงกว่าค่าไม้เท้า แต่หุ้นส่วนอีกสองคนอยากได้ดาราสาวคนนี้เป็นเพราะเชื่อว่าสามารถอัปเดตชื่อเสียงคลินิกได้สมกับเป็นคลินิกไฮคลาสอันดับหนึ่งของประเทศ ยิ่งช่วงนี้ลูกค้าชาวต่างชาติเริ่มแห่แหนมาใช้บริการมากขึ้น แพตทริเซียดาราลูกครึ่งชื่อดังจึงเหมาะกับการเป็นพรีเซนเตอร์คลินิกที่สุด

บวรยังอยากจะได้โทรตรงเรื่องนี้สักพัก แต่คนที่มากขึ้นทำให้เขาไม่มีเวลาดำเนินการจริงๆ จังๆ เสียที โชคดีที่รับแพทย์เวรมาประจำคลินิกหลายคน จึงช่วยแบ่งเบาภาระได้บ้าง แต่ลูกค้าวิโง่งมหลายคนก็ยังรีเควสขอเป็นคนไข้ของคุณหมอสุดหล่อไม่ขาดสาย โดยเฉพาะสาวแก่แม่หม้าย ลูกค้ำกลุ่มนี้ยอมจ่ายไม่อั้นเพื่อแลกกับการได้รับการดูแลจากหมอฝีมือดี

วันนี้บวรรับเคสลูกค้าของห้างดังไปสองรายกว่าจะได้พัก ชายหนุ่มถอดเสื้อกาวน์แขวนไว้ แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าแห้งอดีตขึ้นมาพิเคราะห์ ขณะเดียวกันสมองก็เริ่มนึกทบทวนความทรงจำในอดีต

เด็กชายบวรอายุหกขวบอยู่ชั้นประถมหนึ่งกำลังเล่นสไลเดอร์หลังเลิกเรียนหรือผู้ปกครองมารับ จนกระทั่งหกโมงเย็น ช่วงหน้าหนาวฟ้ามืดเร็ว เด็กคนอื่นทยอยกลับบ้านกันหมด คุณครูจึงฝากเขาไว้กับยามหน้าโรงเรียน แต่เด็กชายกลับมานั่งรอแม่อยู่ที่ชิงช้า

ตอนนั้นบวรคิดว่าช่วงเวลาที่รอแม่ช้านานแสนนานเหลือเกิน จนในที่สุดความเข้มแข็งของเด็กน้อยก็หมดลง น้ำตาทะเล็กทยอยออกจากดวงตากลมโตะพร้อมกับเสียงร้องดังลั่น จู่ๆ ก็มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งมาหา ทว่าเธอกลับสะดุดล้มตรงหน้าจนเข่าถลอก

แต่เด็กหญิงก็ไม่ได้ร้องโอดโอย กลับเดินเข้ามาถามบวรด้วยสีหน้าแปลกใจ

“ยังไม่กลับบ้านหรือไง”

บวรขยี้ตาแล้วลั่นหัว รู้สึกใจชื้นขึ้นมาบ้างที่ยังมีเด็กไม่กลับบ้านเป็นเพื่อน

“มะ แม่ ยะ ยัง ไม่ มา รับ” บวรตอบเสียงสะอื้น

“แล้วคุณครูล่ะ”

“ครูกลับบ้านหมดแล้ว”

“ตัวไม่ต้องร้องไห้ละ เดี่ยวแม่ก็มา แม่ตัวอาจจะกำลังทำธุระอยู่ก็ได้” เด็กหญิงล้วงเอาของบางอย่างในกระเป๋าเป็นลูกอมเม็ดหนึ่ง “หิวใช่ไหมล่ะ ถ้าหิวก็กินนี่ก่อนนะ”

บวรส่ายหน้าเบาๆ

“ไม่เอา จะไปหาแม่”

“หยุดร้องไห้เถอะ เดี่ยวเราอยู่เป็นเพื่อนเอง”

“ฮือๆ ปกติแม่ไม่เคยมารับช้าขนาดนี้เลย”

“เดี๋ยวก็มาเชื่อสิ ร้องให้เป็นตุ๊ดไปได้ ตุ๊ดเปล่าเนี่ย”

“จบบ้าเธอ ฮือๆ”

“โอเคๆ ไม่ว่าแล้ว” เด็กหญิงเข้ามากอด “ไม่เอาหน้า ยิ้มหน่อยสิ”

บวรร้องไห้หนักยิ่งขึ้น จนเด็กหญิงต้องชู

“ถ้าไม่หยุด เราจะไปแล้วนะ”

บวรที่กลัวอยู่จึงพยายามสูดน้ำมูกหยุดร้องไห้ แล้วเขาก็สังเกตเห็น
เด็กหญิงมีรอยถลอกที่หัวเข่าเลือดไหลซึม

“เธอเจ็บนี่”

“แค่ตัวเอง ไม่เจ็บหรอก”

เด็กชายเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงยื่นให้เด็กหญิงเพื่อซับเลือด
ทันใดนั้นรถของแม่ก็แล่นเข้ามาในโรงเรียนพอดี เด็กชายใจฟองโตอย่างดีใจ
จึงรีบพุ่งเข้าไปกอดแม่ที่เพิ่งลงจากรถ คนเป็นแม่ยิ้มกว้างด้วยสีหน้าอึดโรย

“ฮือๆ แม่มาช้าจังเลย ฮือๆ” เด็กชายบวรวงอแม่ตัวเอง

“ขอโทษทีนะจ๊ะ พอดีแม่เพิ่งเลิกงาน”

แต่พอรู้ว่าแม่ทำงานหนักเพื่อเขา เด็กชายก็โกรธไม่ลง ขณะที่แม่จูบ
แขนเขากลับบ้าน บวรหันกลับไปมองที่สนามเด็กเล่นอีกครั้ง เห็นเด็กหญิง
พันหลอบใบหน้าจิ้มลิ้มมดจุกสองข้างโบกมือให้ หลังจากวันนั้นเขาก็ไม่ได้
เจอเธออีกเลย

บวรถอนหายใจเบาๆ โชคชะตาหรือฟ้าลิขิตที่นำผ้าเช็ดหน้าผืนนี้กลับ
มาหาเขาอีกครั้ง เดิมทีคิดว่ามันคงจะย่อยสลายไปแล้ว ถึงเรื่องราวจะผ่านมา
หลายปีแต่ยังเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ

บางทีเด็กหญิงคนนั้นอาจเป็นคนที่เขาผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ให้มินตรา
หากเป็นไปได้ก็อยากพบกับเธอผู้กล้าหาญของเขาอีกครั้ง

เสียงเคาะประตูทำให้บวรที่มัวแต่คิดถึงเรื่องอดีตต้องสะดุ้ง

“มีอะไรครับ”

“เซลล์ยาของบริษัทซูเปอร์บิวตี้บูสเตอร์ที่นัดไว้มาขอพบค่ะ”

“ครับ อีกห้านาทีผมออกไป”

คุณหมอหนุ่มกระซิบเสื้อเชิ้ตสีขาวลายน้ำตาลกับกางเกงยีนก่อนจะ

เดินออกมาจากห้องพักแพทย์ ตรงไปยังโถงรับรองของคลินิก

เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งจากด้านหลัง แต่งตัวสวยงาม ในมือถือถุงกระดาษพิมพ์โลโก้บริษัทกับแฟ้มซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเซลล์ชายเวชสำอาง

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มเดินอ้อมไปข้างหน้า

หญิงสาวเงยใบหน้าเรียวยาวขึ้นสบตาพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“อ้าว คุณตาหวานนั่นเอง” บวกร้องอย่างเซอร์ไพรส์

“สวัสดีค่ะ” เธอยกมือไหว้ด้วยท่าที่มิดมั้น “สบายดีไหมคะคุณหมอม”

หญิงสาวขยับตัวเข้ามาใกล้ กลิ่นลาเวนเดอร์อ่อนๆ จากชุดรัดรูปสีชมพูกระโปรงสั้นกรุ้งกำจาย

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ ตั้งแต่คุณหมอยู่คลินิกเก่า”

“นั่นแหละสิครับ ผมสบายดี เชิญนั่งครับ ว่าแต่วันนี้มีอะไรมาเสนอผมหรือเปล่า”

หญิงสาวเลื่อนแฟ้มมาตรงหน้าก่อนจะดึงเอกสารให้หมอมองดู หญิงสาวขยับตัวเล็กน้อย ยกมือแตะที่ลำคอ สายตาทุกชนของบวรจ้องต่ามาที่เชิ้ตสีขาวรัดรูปซึ่งسابเลื้อยปรืออก เจ้าของใบหน้าเรียวยาวได้รูปส่งสายตาทหวานฉ่ำมาให้ ผู้หญิงคนนี้คือข้อยกเว้นของสาวประเภทบุคที่กำแพงที่เขาไม่ชอบ ผู้ชายทุกคนคงคิดเหมือนกับเขาว่า ตาหวานเป็นผู้หญิงที่เซ็กซี่-แอบฟีลสูงมาก

“ตัวนี้เป็นสินค้าตัวใหม่ของบริษัทค่ะ เป็นผลิตภัณฑ์กันแดดไม่ทราบบว่าคุณหมอมองต้องการกันแดดแบบเพียวฟิสิคอลล^๒ ไหมคะ ในไทยค่อนข้างหายาก

^๒ เพียวฟิสิคอลล Pure Physical sunscreen = ผลิตภัณฑ์กันแดดชนิดสะท้อนรังสี UV โดยใช้สารประกอบจากธรรมชาติ ได้แก่ Titanium Dioxide และ Zinc Oxide ซึ่งมีประสิทธิภาพสะท้อนรังสี UV ได้ดีที่สุดในเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์กันแดดชนิดอื่น เนื่องจากกันแดดชนิดนี้ไม่มีส่วนผสมของสารเคมี แพทย์ผิวหนังจึงแนะนำให้ใช้กับคนใช้ที่ผิวแพ้ง่าย เด็ก หรือคนใช้ทั่วไป

เหมาะกับคนไข้ทุกสภาพผิว มีติดคลินิกไว้ก็ดีนะคะ ราคาที่สมน้ำสมเนื้อกับคลินิกคุณหมอมอ แล้วก็อีกตัวเป็นผลิตภัณฑ์ลดรอยฝ้ารอยกระ ปรารถจางไฮโดรควิโนน...”

“อืม ผมว่าสองตัวที่เสนอมาน่าสนใจนะครับ ตอนนี้อยู่กำลังหาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ อยู่เหมือนกัน”

ตาหวานสะบัดผมเบาๆ

“หวังว่าคุณหมอมอจะสนับสนุนหวานเหมือนเคยนะคะ” ตาหวานพูดซ้ำๆ

“ครับ” บวรเริ่มเขิน “งั้นคุณตาหวานช่วยส่งใบเสนอราคาและโปรโมชันมาให้ที่คลินิกทีนะครับ”

“ได้เลยค่ะ” ตาหวานยกมือไหว้ขอบคุณงามๆ “แล้วตาหวานจะทำโปรโมชันพิเศษให้คุณหมอมอโดยเฉพาะเลยนะคะ”

“ขอบคุณมากนะคะครับ”

หลังจากตกลงซื้อขายเสร็จตาหวานก็เหลียวซ้ายแลขวาเหมือนหาใครสักคน

“ว่าแต่วันนี้หมอลิทธิไม่มาหรือคะ”

“ตอนนี้ติดเคสผ่าตัดอยู่ เดี่ยวคงมา จะรอพบใหม่ครับ”

“ไม่เป็นไรคะ ไว้ค่อยมาพบใหม่ดีกว่าค่ะ”

“ครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อนนะคะครับ”

ตาหวานยิ้มก่อนกล่าวขอบคุณเบาๆ หญิงสาวลุกยืนให้เห็นหุ่นสูงเพรียวในชุดกระโปรงสั้น สะพายกระเป๋าถือออกจากห้องจนใครๆ ต้องเหลียวมองเป็นตาเดียว ขณะมินตราที่เดินสวนเซลล์สาวเข้ามาก็เหลียวมองอีกฝ่ายอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์

ตาหวานยิ้มและยกมือไหว้อีกฝ่ายตามมารยาท มินตรารีบเข้ามาถามบวรอย่างไม่ค่อยพอใจ

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร เมื่อกี้เห็นนั่งคุยกับบิงหน่าระรื่นเชียว”

“อ้อ เซลล์นี่ครับ”

“ตายแล้ว เซลล์อะไรแต่งตัวแบบนี้ บริษัทไม่ว่าหรือยังไง แต่งตัว
อย่างกับ...”

“มินก็ คุณตาหวานเคยรู้จักกับผมตั้งแต่สมัยผมเป็นแพทย์เวร
จริงๆ แล้วเธอสุภาพผิดกับการแต่งตัวนะ”

“ไม่รู้แหละ มินไม่ชอบกระโปรงสั้นกับเสื้อเชิ้ตรัดรูปแบบนี้
ให้รู้เนะว่าบิงมองไม่วางตานะ”

“แหม มิน” บวรหัวเราะกลบเกลื่อน เพราะตัวเองก็แอบมองจริงๆ

“ช่างเถอะละ งานที่บริษัทมินก็วุ่นวายเหลือเกิน ตอนนี้อยู่กับแม่
อยากให้มินไปดูงานสาขาต่างจังหวัดบ้าง” มินตราพูดถึงบริษัทวัสดุก่อสร้าง
ของครอบครัว

“เป็นความคิดที่ดีนะ คุณจะได้เรียนรู้งานหลายๆ ที่”

“ไม่อะ มินอยากจะอยู่กับบิงมากกว่า”

“ตามใจมินแล้วกัน ว่าแต่มาหาผมมีธุระอะไรครับ”

“คุณแม่คุณให้มินชวนคุณไปทานข้าวที่ร้านนะอะ อย่าบอกนะไม่ว่า
มินให้เลขาฯ บิงเช็กตารางงานของบิงเรียบร้อยแล้วด้วย”

บวรพยักหน้าอย่างจำนน แม่เรียกเขากับมินตราไปคุยด้วยแบบนี้
คงไม่พ้นเรื่องเดิม ใช่ว่าเขาไม่ได้รักหรือไม่อยากแต่งงานกับมินตรา แต่เขา
อยากสร้างรากฐานของตัวเองให้มั่นคงกว่านี้ เพราะไม่ต้องการได้ชื่อว่าได้ดี
เพราะพ่อแม่คอยช่วยเหลือ

“ว่าไงคะบิง คงมีเวลาวางนะอะ”

“ครับ รับทราบแล้วครับ” บวรถอนหายใจกับการนัดพบที่หมายถึง
ต้องถูกเร่งให้สละชีวิตโสดไว้อีก

“อ๊อ ย จะไหลแล้วๆ”

ตรีดาวเรื่องที่พึ่งข้อมูลจากรุ่งงามจนกลิ่นปัสสาวะอยู่นานรีบรีเข้า

ห้องน้ำ ทว่าต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงเมฆาท์มอยกันของปู้กลูก ข้าวหอม และ บรรดาพนักงานทะลุผ่านประตูออกมา

เริ่มต้นด้วยเสียงจิบปากจิบคอของปู้กลูก

“จะไหวไหมเนีย ทำทางอย่างกับเด็กไม่เต็มบาท”

“อู๊ย แร้งง” พนักงานสาวอีกคนหัวเราะ

“ไม่แรงหรือยกยะ ฉันก็นึกว่าเดี๋ยวหน้าจะเก่งสมคำเล่าลือ แต่ดูแล้ว คงไม่ไหว ไม่มีความมั่นใจในตัวเองเลย สหสารพัตรน่าจะส่งฉันไปมากกว่า เพราะฉันบอรรันทุปี สวยเร็ดมากกว่ายะ”

“อีอ้วน อย่านโมให้มาก” ข้าวหอมเบรกกทันที

“เอ๊ะ อีนี่ วอนละ ก็ฉันสวยกว่าจริงๆ อย่างน้อยฉันก็แต่งหน้าได้ สวยกว่า ไม่ได้แต่งหน้าเหมือนระบายสีเทียนอย่างเชลลี่ใหม่นั้นหรือคะ”

“ฮะๆ นังปู้กลูก พุดชะนี่ก็ถึงจิตกรรมดาวิโนโซ่เลย” ข้าวหอมเสริม

“ดาวิโนโซ่ยะ”

“เออ นั่นแหละๆ ฮ่า”

ครีตาวเรื่องถึงกับปีสสวาทเหตุเมื่อได้ยินคนที่ตอนแรกต้อนรับเธอ ด้วยหน้าตาอึมแ่มเป็นมิตร ลับหลังกลับมาจินทาว่าร้าย หญิงสาวที่ไม่เคย ผ่านการถูกรกระทำแบบนี้ถึงกับจุกที่อก อยากเข้าไปขัดแต่ก็เลือกที่จะเงยบ ฟังต่อ

“ไม่รู้ว่าคุณรู้จักดิอะไรอยู่ถึงให้ขายนี่ดูแลบิวตี้มาสเตอร์คลินิก” ปู้กลูกว่า

“เขาแค่มาช่วยเรา แกก็อย่าคิดมาก อีก็อย่างถ้าเขาช่วยเราได้ บริษัท ก็จจะรอดไป” ข้าวหอมคงเป็นคนเดียวที่มีเหตุผล

“ตั๊ย มองโลกในแง่ดีจังเลยนะ ฉันว่าคงไม่รอดหรอก พวกเราเตรียม หางานใหม่กันได้เลย เด่นภาอะไรรึพุดแต่ละคำยังกับเป่าซาก จะไปเป็น เชลลี่ ฉันว่าให้ไปนั่งเป็นหุ่นในร้านเสื้อยังจะเวิร์กกว่า”

“พอเถอะ เตี่ยคุณเด่นมาได้ยินเข้าจะเสียใจ”

“พูดเรื่องจริงนี่น่าแกล้ง”

ศรีดาวเรื่องถอนหายใจ เธอคงหามิตรแท้ในบริษัทนี้ไม่ได้ คนแอบฟัง สะดุ้งเมื่อมีใครมาสะกิดข้อศอก พอหันกลับไปก็เห็นสาวหน้ามนสวมแว่น กรอบหนา ศรีดาวเรื่องจำได้ว่าเป็นหนึ่งในพนักงานที่เข้าร่วมประชุมด้วย อีกฝ่ายใช้นิ้วชี้แตะปากตัวเองเป็นสัญญาณให้คนแอบฟังหยุดตกใจ ก่อนจะดึงแขนเธอพาออกมาให้พ้นจากประตูห้องน้ำ

“ฉันไม่ได้ตั้งใจแอบฟังหรอกนะ” ศรีดาวเรื่องรีบอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง

“ฉันเข้าใจ ไม่เป็นไรหรอก มันเป็นเรื่องปกติของพนักงานบริษัท มาใหม่ๆ ฉันก็เคยโดน” หญิงสาวยิ้มกว้าง “พวกนั้นก็อย่างนี้แหละ อย่าไปถือสาเลย”

ศรีดาวเรื่องโล่งอกที่ผู้หญิงคนนี้เข้าใจเธอ ไม่งั้นถ้าพวกในห้องน้ำรู้ว่าเธอบังเอิญได้ยินพวกเขานินทา ต่อไปอาจโดนข่มขู่และอยู่ยกขึ้นกว่าเดิมนั่น

ศรีดาวเรื่องส่ายหน้าไล่ความคิดกังวลก่อนจะมาสวมใจคนข้างๆ

“ว่าแต่คุณคือ...”

“จู้บแจง เจนจิรา ดูแลลูกค้าอยู่เขตตลาดพร้าวจ๊ะ”

“อ้อ จำได้แล้ว” ศรีดาวเรื่องเห็นเธอในห้องประชุมแต่จำชื่อไม่ได้

“คงไม่สะดวกเข้าห้องน้ำนั้นแล้วสินะ งั้นมาเข้าอีกห้องหนึ่งก็ได้”

เจนจิราชวน

ศรีดาวเรื่องหน้าแดงเพราะความอาย

“พวกนั้นมันก็ปากหอยปากปูแบบนี้แหละ แจงเชื่อว่าเดีนคงไม่ได้ เป็นอย่างที่ว่าพวกนั้นว่าห rokokจริงไหม เดีนต้องแกล้งทำเป็นไมโพรเฟสเพื่อทดสอบอะไรบางอย่างอยู่ใช่ไหมล่ะ”

ศรีดาวเรื่องกระตุกยิ้มชนิดหนึ่ง เธอไม่ได้แกล้งไมโพรเฟส แต่เธอโคตรอ่อนด้อยจริงๆ ต่างหาก

“เดีนมีความสามารถ แจงอยากจะเป็นเซลส์เก่งๆ อย่างเดีนบ้าง”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ” ศรีดาวเรื่องปิดคำชมเพราะรู้สึกอับอายเต็ม
ประดาที่อีกฝ่ายชมเกินจริง

“แต่ไม่ต้องถ่อมตัวหรอกค่ะ แจงดูออก วันนี้เป็นวันประชุมไม่ต้อง
ทำงาน แจงว่าเย็นนี้ไปทานข้าวกันหน่อยดีไหมคะ”

“ทานข้าว”

“ใช่ค่ะ แจงอยากถามเคล็ดลับการขายดี ๆ จากเด่นบ้าง”

“เอ่อ...” เล่นเอาเซลส์ตัวปลอมไปไม่ถูก แต่อีกฝ่ายยังอ้อนไม่เลิก

“นะคะๆ ระบายเวลาแป็บเดียวเอง”

ดูท่าแล้ว หากไม่ตกลงอีกฝ่ายคงจะไม่ยอมปล่อยมือแน่ มีหวังได้
ปัสสาวะรดกระป๋องให้ாயไปถึงลูกหลาน หรือไม่ก็กระเพาะปัสสาวะอักเสบ
จนต้องไปนอนคู่กับเด่นหมาในโรงพยาบาล จึงรีบตกปากตกลง

“ก็ได้ค่ะ”

“ดีใจจังเลยคะ แจงดีใจที่สุด”

“แต่ขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ” ศรีดาวเรื่องบิตขากระมิดกระเมี้ยน
“ตายจริง รีบไปเลยคะ”

คนปวดปัสสาวะฉั้นเข้าห้องน้ำก่อนจะปลดปล่อยอย่างสบายตัว
เหมือนได้ขึ้นสวรรค์ไปชั่วขณะหนึ่ง หญิงสาวอดนึกน้อยใจไม่ได้ ไม่คิดว่า
อาชีพเซลส์ช่างเป็นอะไรที่สุดขั้วจริงๆ เรียนจบมายังไม่เคยทำอาชีพที่กตสัน
แบบนี้ งานแปลเอกสารถึงแม้รายได้ไม่เท่าแต่ก็มีความสุขสงบดี ไม่ต้อง
มานั่งทนให้ใครวิจารณ์ตัวเองลับหลัง ไม่รู้ว่าเด่นหมาทนเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร
หรือว่าชินแล้ว

หลังจากเข้าห้องน้ำเสร็จ เจนจิรา ก็พาเด่นหมาตัวปลอมไปที่ร้านอาหาร
แห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท ขณะที่รถกำลังเข้าจอด จู่ๆ หญิงสาวก็เหลียวไปเห็น
สาวงามนางหนึ่งอยู่ในรถที่แล่นผ่านหน้าไปช้าๆ ชายหนุ่มคนขับโน้มศีรษะ
มาหอมแก้มฝ่ายหญิง

แล้วคนในรถก็เหลียวมองมาที่ศรีดาวเรื่องอย่างบังเอิญ พร้อมกับ

เบิกตากว้างอย่างตกใจ

“มองอะไรจะเด่น” เจนจิราเอ่ยทักเมื่อเห็นศรีดาวเรืองหนึ่งไปครู่หนึ่ง
“เปล่าจ๊ะ พอตีคนในรถคันนั้นมองฉันแปลกๆ”

เจนจิราหันมองตามรถเบนซ์ที่แล่นผ่านก็ถึงกับร้องเบาๆ

“อ้อ สข 8888 ปึ้กลูกเคยบอกว่าเป็นรถของคุณหมอลิทธินี่”

“คุณหมอลิทธิ?”

“คุณหมอเจ้าของอีกคนของบิวตี้มาสเตอร์ไงคะ เป็นหุ้นส่วนกับ
คุณหมอบวร ลูกค้าของเดนนั่นแหละคะ เดนรู้จักไหม”

จะรู้จักได้ไงเพราะยังไม่ได้เริ่มทำงาน แต่จะตอบว่าไม่รู้ก็กลัวจะเสีย
เชิงเซลล์อย่างเดนนภา

“ก็พอได้ยินมาบ้างคะ”

“แต่เอ เดนมองเหมือนมีอะไรเลย เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“ก็เมื่อก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ในรถ คนขับน่าจะเป็นหมอลิทธิ แต่
ผู้หญิงที่นั่งมาด้วยเห็นฉันแล้วทำท่าตกใจ”

“อ้าว แล้วทำไมเขาต้องตกใจ”

คิดอยู่สองสามวินาทีก็ไม่ได้อะไรเพิ่ม ศรีดาวเรืองจึงสลัดเรื่องนี้จากหัว
อาจเป็นการเข้าใจผิด แล้วมันก็ไม่ใช่งานอะไรที่เธอต้องไปสนใจเรื่อง
คนอื่น

“ฉันอาจจะตาฟาดไปเองก็ได้ ช่างมันเถอะ ไปหาอะไรทานกันดีกว่าคะ
จ๊ีบแจง”

เจนจิราพยักหน้าเห็นด้วย แล้วชวนกันเข้าไปนั่งรับประทานอาหาร
ในร้าน นับเป็นช่วงเวลาที่ศรีดาวเรืองได้ผ่อนคลายสภาพจิตใจตัวเองบ้าง

วันแรกก็เจออุปสรรคทั้งงานและเพื่อนร่วมงาน พี่เดนนะพี่เด่น ทำไม่
ต้องเกิดมาเป็นแฝดกันด้วย แต่ก็โชคดีที่วันนี้ได้พบมิตรใหม่อย่างเจนจิรา
ซึ่งเธออายุน้อยกว่าปีเดียว แม้จะมารับประทานอาหารกันแค่สองคน แต่
ศรีดาวเรืองกลับรู้สึกเพลิดเพลินกับเรื่องสนุกๆ ของบริษัทที่เพื่อนร่วมโต๊ะ

เล่าให้ฟัง แถมยังได้แลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับการขายที่มั่วซั่วของครี-
ดาวเรื่องผู้ไม่เคยเกิดมาเป็นเซลล์

๔

ณ ภัตตาคารอาหารจีน

บวรกับมินตรายกมือไหว้คุณเบญจมาศเมื่อถึงห้องอาหาร หญิงร่างอวบวัยห้าสิบกว่าที่ทำผมสีดำตัดหยิก บนคอมมีจี้เพชรสีเขียวตัดกับชุดผ้าไหมสีม่วงรับไหว้หนุ่มสาวแล้วผายมือไปที่เก้าอี้อย่างอารมณดี

“อ้อ มากันแล้ว เชิญนั่งเลยจ๊ะ”

“วันนี้ทำไมแม่ถึงชวนเรามาที่นี่ครับ” ผู้เป็นลูกชายถามเพื่อย้ำความมั่นใจในความคิดของตัวเอง

“แม่มีเรื่องจะคุยกับลูกนิดหน่อยนะจ๊ะ” หญิงใบหน้าอวบอิมยิ้มกว้าง

“เรื่องอะไรครับ”

“แม่อยากให้บิงโกมาบริหารธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของเราจ๊ะ”

บวรส่ายหน้าทันที

“ผมยังอยากเป็นหมอยุ่เลยนะครับแม่”

“แม่ไม่ได้ห้าม แต่ว่าลูกจะทำคลินิกตลอดไปไม่ได้นะจ๊ะ ลูกต้องมาช่วยกิจการหลักของครอบครัวด้วย”

บวรถอนหายใจเบาๆ มินตราเอื้อมจับมือเขาเพื่อปลอบ ขณะที่คุณ

เบญจมาศส่ายหน้าเบาๆ

“อย่าเพิ่งซีเรียสเลย ไม่ได้ให้มาทำตอนนี้เสียหน่อย”

ลูกชายได้ยินดังนั้นจึงถอนหายใจโล่งอกไปเปลาะหนึ่ง แต่ในใจยังวิตกกังวลเรื่องนี้ไม่หาย

“แล้วแม่ก็มีอีกเรื่องหนึ่ง ตอนนี่แม่ได้ฤกษ์หมั้นของบิงโกกับหนูมินแล้วนะ อีกประมาณสามเดือน”

“หา! อะไรวะ”

บวรผลอทำหน้าตกใจจนเกินพอดี ทำให้มินตราที่นั่งอยู่ข้างๆ หน้ามู๋ยุ ถ้าไม่มีคุณเบญจมาศอยู่ด้วยเธอคงลุกหนีเพราะโกรธไปแล้ว

“ทำไมละ ก็เห็นลูกตกปลงใจกันแล้วนี่นา แม่ก็เลยช่วยหาฤกษ์ให้”

ชายหนุ่มเหลือบตามองหญิงสาวที่นั่งข้างๆ อย่างรู้ทันว่าใครอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ มินตราจึงทำหน้าที่บั้งความอดทนหมดสิ้นลง

“ทำไมคะ บิงโกไม่อยากแต่งงานกับมินหรือไงถึงชอบอ้างนู่นอ้างนี่ตลอด”

“ผมก็แค่อยากสร้างเนื้อสร้างตัวก่อน”

มินตราสะบัดหน้าก่อนจะลุกพรวด

“มินขอตัวก่อนนะคะแม่ พอดีมินต้องไปทำธุระ” มินตราหน้าแดงก่ำพยายามสุดทหายใจเข้าลึกแล้วยกมือไหว้คุณเบญจมาศก่อนเดินตุ๋มๆ ออกจากห้อง บวรจึงรีบเข้าไปรั้งแขนเธอไว้

“เดี๋ยวสิมิน มันไม่ใช่อย่างที่คิดนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ มินเข้าใจ” ฝ่ายหญิงเกาะมือแล้วเดินเซิดหน้าออกจากห้องอาหาร

บวรถอนหายใจหนัก อยากลุกตามไปแต่ก็เกรงใจคนเป็นแม่ คุณเบญจมาศถึงกับกอดอกทำหน้าที่ข้มมองลูกชายอย่างไม่พอใจ

“ทำไมแกไปพูดแบบนั้นกับหนูมินเขาละ”

“ก็ผมยังไม่พร้อมนี่ครับแม่”

“แกอายุสามสิบแล้วนะ ไม่ใช่สิบขวบจะได้ไม่ต้องคิดถึงเรื่องอนาคต”

“ผมก็กำลังสร้างอนาคตอยู่นี่ไงครับแม่”

“จะสร้างอะไรอีก ในเมื่อฉันก็สร้างไว้ให้แกหมดแล้ว แกก็แค่รับช่วงต่อแค่นั้น ฉันว่าที่แกบายเบี่ยงเพราะมีข้ออ้างมากกว่า แกไม่ยอมแต่งงานกับหนูมินนี่ใช่ไหมล่ะ”

“โอ้ แม่” บวรพยายามอ่อนนวอนแม่ให้เข้าใจ “มันอาจฟังดูเหมือนเป็นข้ออ้าง แต่ผมก็จริงจังกับมินจริงๆ นะ”

“ตามใจแก” คุณเบญจมาศทำหน้างอน

“เดี๋ยวผมโทร. หามินก่อน” ชายหนุ่มพยายามติดต่อแต่อีกฝ่ายก็ไม่ยอมรับสาย

“เขาไม่รับสายแกก็ตามไปสิ”

“เฮ้อ ผมเมื่อครับแม่” ชายหนุ่มระบายออกมาอย่างเหลืออด “ถ้ามินยังยอมรับผมไม่ได้ ไม่เข้าใจผม ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว”

“บิงโกนี่ ฉันจะบอกอะไรให้ ผู้หญิงนะเขาจริงจังหรอกเขาถึงทำแบบนี้ เพราะเขาแค่รู้ใหม่ ที่สำคัญการแต่งงานเป็นเรื่องละเอียดอ่อนของผู้หญิงเราก็ไม่ใช่คนเจ้าชู้อะไร อย่างบอกนะว่าหวงความโสด หนูมินไม่ใช่ลูกตาสีตาสาจะทำอะไรก็ให้เกียรติเธอหน่อย”

มารดาคงไม่รู้ว่ามินตราเป็นผู้หญิงหัวสมัยใหม่ ตอนอยู่อเมริกาก็มีข่าวเรื่องคบผู้ชายมากหน้าหลายตา กับเขาเอง เพราะความเหงาในคืนหนึ่งทำให้ทั้งคู่ได้มาเจอกัน คุยกันสนุกสนานถูกคอ จึงสานความสัมพันธ์กันเรื่อยมา

เรียนจบกลับมาทั้งคู่ก็ยังคงคบหากัน อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย มินตราเป็นผู้หญิงที่เดาใจยาก บางครั้งก็ดี บางครั้งก็ร้าย ขึ้นอยู่กับอารมณ์ แต่เธอก็มั่นคงและคอยอยู่เคียงข้างเขามาตลอด ทุกคนจึงเห็นว่าทั้งคู่คู่เหมาะสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยก

แต่ถ้าให้ตอบตามจริงตอนนี้หัวใจเขายังไม่พร้อมสำหรับผู้หญิงคนนี้ เขายังไม่ยอมแต่งงาน อยากจะสร้างชีวิตที่มั่นคงด้วยตัวเองจริงๆ เสียก่อน

“เอาไว้ให้ตีนะแก รักไม่รักก็ต้องเด็ดขาด แต่ฉันว่าหนูมินเหมาะสมกับแกมากที่สุด และยังมีประโยชน์กับธุรกิจของเราด้วย”

“ครับแม่” บวรตอบแบบเบื่อกับคำว่า ‘ผลประโยชน์’

“ดี ถ้าแกกับหนูมินรักกันก็คงไม่ขัดเรื่องงานหมั้นใช่ไหม”

“โอ้ แม่ฮ้อะ นึกว่าจะไม่พูดเรื่องนี้แล้วซะอีก”

“ทำไม ในเมื่อแกบอกว่ารัก แกก็ต้องแสดงความเห็นสุภาพบุรุษหน่อยสิ”

ชายหนุ่มทำหน้ามุ่มๆ แต่คนเป็นแม่ก็ยังยืนกรานเรื่องงานหมั้นอย่างหนักแน่น

“ไม่รู้แหละ ยังไงแกก็ต้องแต่งงานกับหนูมินแล้วมาดูแลกิจการแทนแม่ ฉันจะให้เวลาอีกสามเดือน ถ้าไม่เห็นวาคลินิกของแกมีอะไรก้าวหน้า ฉันจะให้แกขายหุ้นคลินิกระยะ ตอนแรกแกบอกอยากเรียนหมอกี่เพราะอยากดูแลพ่อกับแม่ไม่ใช่หรือ อยากไปเรียนต่ออเมริกาฉันก็ให้ไปแล้ว เพราะฉะนั้นถึงเวลาที่แกต้องทำเพื่อครอบครัวบ้างละ”

หลังจากได้ยินคำพูดนี้ชายหนุ่มก็ปล่อยมือจากแขนมารดา มันทำให้เขาได้ล้มเนียงถึงสถานะของตัวเอง

“ผมรู้แล้วครับ”

“ดีมาก แกเป็นลูกคนเดียวของแม่ เพราะฉะนั้นความหวังของธุรกิจตระกูลสุรนต์ประเสริฐอยู่ที่แกคนเดียว จำไว้”

บวรพยักหน้าเรียบๆ ราวกับลูกจ้างรับคำสั่งจากนายจ้าง

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว แกควรตามไปบอ้อนหนูมินเขาเสีย อย่าให้เขาว่าได้ว่าแกคบเธอเพราะผลประโยชน์”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำเบาๆ พร้อมยกมือไหว้ลามารดา

พอออกมาจากห้องอาหารได้จึงกดโทรศัพท์ทำหมั้นตราอีกครั้ง คราวนี้หญิงสาวใจอ่อนยอมรับสายด้วยน้ำเสียงประซัดประซัน

“สวัสดีค่ะคุณบวร สร้างเนื้อสร้างตัวได้แล้วเหอะคะ”

“มิน ผมอยากขอโทษคุณ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ มินเข้าใจว่าบิงต้องการความมั่นคง”

“อย่าโกรธผมนะครับ ผมจะพยายามทำดีกับมินให้มากๆ”

“บิงยอมหมั้นกับมินแล้วใช่ไหมคะ”

“เอ่อ คือ...”

“งั้นก็แค่นี้ก่อนเถอะค่ะ มินจะกลับไปพักผ่อนที่บ้าน”

จากนั้นหญิงสาวก็ตัดสายฉับ บวรอยากจะตบปากตัวเอง ทำไม่ใจเขายังไม่ยอมสั่งให้พูดคำตอบที่มินตราต้องการ อันที่จริงเขาควรจะโกรธเธอด้วยซ้ำที่ไปรวมวางแผนกับแม่เร่รัดให้เขาต้องรีบหมั้นทั้งที่หล่อนก็รู้ว่าเขาไม่ชอบให้ฝ่ายหญิงมาบังคับ เขาไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรกับชีวิตต่อดี

บวรจึงกลับมาตรวจงานที่คลินิกอย่างซังกะตาย ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นเลขานุการสาวก็มาเคาะประตูแจ้งข่าว

“คุณหมอบวรคะ มีเซลล์เข้ามาพบค่ะ”

“ใครครับ”

“คุณเด่นภา สิริวงศ์วาน เห็นว่าเป็นเซลล์คนใหม่ของซูเปอร์บิวตี้บูสเตอร์”

“บอกไปว่าผมไม่สะดวกจะพบ”

“ได้ค่ะ”

หมอมุ่มสะดุ้งใจกับชื่อเซลล์คนนี้เล็กน้อย จึงหันไปถามเลขานุการอีกครั้ง

“เดี๋ยวนะครับ เมื่อกี้ใครจะขอพบผมนะครับ”

“คุณเด่นภา สิริวงศ์วาน ค่ะ” เลขานุการสาวยื่นนามบัตรให้ ชายหนุ่มมองชื่อบนนามบัตรก็ตาโตก่อนจะเปลี่ยนคำสั่งใหม่

“ผมเปลี่ยนใจแล้ว ให้เข้ามาพบผมเลยครับ”

“รับทราบค่ะ” เลขานุการสาวค้อมหัวรับคำสั่ง

ชายหนุ่มใจเต้นแรงยิ่งกว่าโดนผีหลอกเสียอีก ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้

เจอผู้หญิงคนนี้อีกครั้ง ตอนนี้มีมือที่จับนามบัตรหล่อนเริ่มลื่นแต่ก็พยายามเรียกความกล้าให้ตัวเอง ก่อนจะตั้งท่าขริมเพื่อรับมือกับเชลล์คนใหม่ เพราะครั้งนี้เขาต้องเป็นคนจัดการเธอบ้าง

เด่นนา ลีริวงค์วาน หญิงสาวที่ไม่เคยลบเลือนไปจากความทรงจำ!

ศรีดาวเรื่องพยายามตั้งสติให้ดีเพื่อเตรียมพบลูกค้าครั้งแรกแถมเป็นลูกค้าไวโอฟีที่รุ่งงามระบือว่ารับมือยาก โชคร้ายที่บริษัทไม่ได้มีการเทรนพนักงานใหม่ใดๆ ทั้งสิ้น รุ่งงามคงคิดว่าเชลล์คนเก่งมีวิชายุทธ์ด้านการขายดีเลิศ และนั่นคือความคิดที่ผิด ศรีดาวเรื่องไม่มีความพร้อมเลย ข้อมูลผลิตภัณฑ์ที่ท่องไว้ก็ค่อยๆ หายไปจากหัวด้วยความตื่นเต็น ส่วนเทคนิคการขายที่พี่สาวฝากเผด็จมาให้ ก็หลุดจากร่างตั้งแต่ก้าวเข้าคลินิก หากตอนนี้สามารถเรียกวิญญาณเด่นนามาสิงร่างได้ ศรีดาวเรื่องจะรีบจูดรูปอัญเชิญทันที

หวังลึกๆ ว่าหมอบรรจะตอบว่าไม่ว่างพบ เพื่อเธอจะได้กลับไปเตรียมตัวให้ดีเพื่อมาพบเขาในครั้งหน้า แต่เสียงนรกก็ดังมาจากปากเลขาสาวเสียก่อน

“เชิญพบคุณหมอได้เลยค่ะ คุณเด่นนา”

คนโดนเรียกก็วิ่งไปหลายวินาที ก่อนจะขานรับเบาๆ

“คะ คะ”

เด่นนาตัวปลอมรีบหอบแฟ้มกับกระเป๋าใส่สินค้าตัวอย่างตามเลขาสาวขึ้นลิฟต์ไปชั้นสอง ขณะอยู่ในลิฟต์ศรีดาวเรื่องจึงนึกเทคนิคของพี่สาวขึ้นมาได้ หล่อนบอกว่าการเป็นเชลล์ที่ดีต้องหมั่นสนิทกับพนักงานในคลินิกไว้จึงรีบทักทายคนตรงหน้า

“สวัสดีค่ะ คุณ...”

“อ้อยค่ะ”

“อ้อค่ะ คุณอ้อย ฉันเด่นนะคะ ว่าแต่คุณอ้อยกำหนดคลอดเมื่อไหร่

คะเนี่ย”

“อะไรนะคะ” เลขาฯ สาวร่างอวบหันมาทำตาเขียวบัดใส่ “ดิฉันไม่ได้
ท้องคะคุณเด่นนะคะ”

ศรีดาวเรื่องอ้าปากค้าง มองหน้าท้องของผู้หญิงลงพุงแล้วรีบกล่าว
ขอโทษขอโพยยกใหญ่

“เอ่อ ดิฉันไม่ได้ตั้งใจคะ ดิฉันขอโทษ”

“คะ ไม่เป็นไรคะ หลายคนก็ทักดิฉันแบบนี้ ชินแล้วคะ”

เลขาฯ อ้อยเหยียดปากอย่างไม่ค่อยพอใจกับคำถามไร้มารยาทเช่นนี้
ตลอดเวลาที่อยู่ในลิฟต์จึงแถมว่าหน้าท้องไม่ให้ใครทักเข้าอีก

เด่นนภาตัวปกลมหน้าเงื่อนไม่กล้าชวนคุยอีก ขณะที่เลขานุการสาว
เกาะประตูห้องพักแพทย์ แล้วเสียงขานรับก็ตอบกลับมา

“เชิญครับ”

ประตูห้องเปิดออก อ้อยรีบสะบัดหน้าหนีไม่รักษาภิรยา ทิ้งให้เซลล์
สาวมือใหม่รับหน้าเอง

ภารกิจต้องเดินต่อไป หญิงสาวค่อยๆ ก้าวเข้าไปในห้องโถงโตนสีครีม
ก็เห็นคนในชุดกาวนึ่งไขว่ห้างมองคนที่ขอเข้าพบด้วยสายตาเหมือนประเมิน
อะไรบางอย่าง

ศรีดาวเรื่องจึงต้องรีบหักท่ายเพื่อทำลายระยะห่างและบรรยากาศ
ห้องที่ดูมืดมัวราวกับห้องสองขวัญ

“สวัสดีคะ คุณหมอ”

“สวัสดีครับคุณเด่นนภา” เขาเน้นย้ำคำชัดเจน

“คะ” หญิงสาวค่อยๆ นั่งลงบนโซฟาตัวยาวซึ่งนายแพทย์หนุ่มหนึ่ง
ห่างไปประมาณหนึ่งเมตร

“เป็นยังไงบ้างครับ สบายดีนะคะ”

ศรีดาวเรื่องขมวดคิ้ว บวบทักราวกับเคยรู้จักเด่นนภามาก่อน เพราะ
ไม่ยากให้ความแตกเธอก็ต้องตามน้ำไป

“สบายดีค่ะ แล้วคุณหมอล่ะคะ”

“สบายดีสิ สบายดีมากๆ”

สายตาเขาเหมือนจะหาเรื่องเธอตลอดเวลา จนครีตาวเรื่องต้องนั่งตัวเกร็ง

“วันนี้มีอะไรมาแนะนำผมหรือครับคุณแต่นนภา”

ครีตาวเรื่องหยิบแฟ้มมือไม้สีน้ำตาลไว้บนโต๊ะแล้วพลิกเปิดหน้ากระดาษข้อมูลที่อยู่ในหัวเริ่มค่อยๆ จางหายไปเมื่อเห็นหน้าหมอมดมสุดหล่อแต่สายตาดูราวกับเสื่อร้าย

“มีไฮบริดมีลินคัมมาเสนอค่ะ เป็นฟิล^๓ นำเข้ามาใหม่ ช่วยผลิตภัณฑ์ผิวหน้า ลดรอยตีนกา...”

บวรทำหน้าที่แหยขัดทันที

“พวกฟิลมันช่วยลดรอยจุดต่างดำ ฝ้า กระ ไม่ใช่เหรอ”

เสียงเข้มราวกับจะตอกกลับความผิดพลาดของหญิงสาวจนแทบหน้าหงาย

“อู๊ย! ชะ...ขอภัยค่ะ ช่วยลดรอยฝ้า กระ ได้ค่ะ”

“แล้วส่วนประกอบที่สำคัญมีอะไรบ้างล่ะ” เขาถามเหมือนจะลองเชิงหล่อน

“มีพวกกรด เอ่อ กรด...”

บวรปิดแฟ้มตรงหน้าพี่บ เพราะหญิงสาวเริ่มหันไปอ่านข้อมูล แสดงถึงการขายที่ไม่เป็นมืออาชีพ

^๓ ฟิล สารละลายสำหรับผลิตภัณฑ์ผิวหน้า ผิวกาย โดยใช้สารละลายหลายชนิดรวมกันในปริมาณความเข้มข้นที่พอเหมาะ เพื่อเสริมการออกฤทธิ์และไม่มีผลข้างเคียงหรืออาการไม่พึงประสงค์ นอกจากนี้ยังมีสารสกัดจากธรรมชาติที่ช่วยยับยั้งกระบวนการสร้างเม็ดสี จึงทำให้ฝ้า กระ จางลง และช่วยผลิตภัณฑ์ให้ผิวขาวใสขึ้น วงการแพทย์ผิวหนังเรียกว่าการทำฟิลลิง

“นี่คุณ ทำงานมากี่เดือนแล้ว”

“เพิ่งเริ่มทำค่ะ”

“หา...” บวรส่ายหน้าเบาๆ “แล้วเป็นเซลล์มากี่ปีแล้ว”

ศรีดาวเรืองทำหน้าที่เจ็อนแอบนับเลขการทำงานของตนภาในใจ

“สี่ปีได้”

“เด็กสี่ขวบยังพูดเก่งกว่าคุณเลย ถ้าคุณไม่เตรียมข้อมูลมาเสนอ ผมก็คงไม่ซื้อเพราะไม่มีอะไรน่าสนใจ เอาแฟ้มของคุณกลับไป”

“คุณหมอมะลองใช้แซมก่อนไหมคะ”

ศรีดาวเรืองรีบรูดซิปปกระเป๋าทบลิ้นค้ำตัวอย่างขูดเล็กยื่นให้

“ไม่จำเป็นหรอกครับ คุณกลับไปก่อนเถอะ ผมยังไม่สนใจ”

บวรเหยียดยิ้มเยาะ ศรีดาวเรืองหน้าตึง แต่ก็พยายามท่องโน้มนใจ ระวังอารมณ์เมื่อเห็นสถานการณ์เริ่มมีแววมายๆ ขึ้นอยู่ต่อไปมีหวังอาจโดน ตะเพิดหน้าแหก วันนี้อายุจริงๆ โดนหมอมะลองดูจัดหนักตั้งแต่เจ้าแรก

หญิงสาวรีบลุกขึ้น แต่เพราะนั่งเกร็งจนเหน็บกินขา เท้าที่อยู่บน ส้นสูงเลยอ่อนแรงทำให้ร่างบางล้มหายหลังไปนั่งบนตักคุณหมอมหน้าดู

“ตายแล้ว คุณหมอมะ ขอโทษค่ะ” หญิงสาวรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น มือไม้ป้ายปะไปตะหลายส่วนของหมอมะนุ่ม อีกฝ่ายต้องช่วยประคอง แถมยังดูเสียงเข้ม

“นี่คุณ! มันจะมากเกินไปแล้วนะ”

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ” ศรีดาวเรืองยืนบนส้นสูงได้สำเร็จก็ค้อมหัวขอโทษ ตั้งสติได้แล้วก็รีบคว้ากระเป๋าลิ้นค้ำตัวอย่างยกมือไหว้ลา

“ขอโทษจริงๆ นะคะ ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ ขอโอกาสให้ดิฉันได้เข้าพบใหม่ นะคะ”

ศรีดาวเรืองรีบหันหลังจะก้าวออกจากห้อง แต่แขนเธอก็ถูกมือของ อีกฝ่ายดึงไว้ก่อน

“เดี๋ยวก่อนสิ เต้น”

หญิงสาวสะดุ้งหันกลับไปมองหน้าชายหนุ่ม ตอนนี้อยู่หน้าเขาไม่ได้
เต็มไปด้วยความโกรธอย่างที่คิด ดวงตากลมณีได้คือเข็มเย็บด้วยประกาย
บางอย่างที่เซลล์สาวไม่อาจรู้ความนัย

“คุณจะรีบไปไหน อยู่กับผมก่อนสิ”

หรือว่านอกจากจะเป็นหมอดูแล้ว ยังเป็นหมอช็อกอีกประเภทหนึ่ง
ที่เจนจิราเคยบอกไว้

“คุณหมอปปล่อยฉันเถอะค่ะ”

“แหม นี่คุณจะทำอะไรให้ผมอารมณ์ค้างหรือไง อุตุส่าห์ลงมานั่งตักผม
ขนาดนี้แล้ว มาละ มาสิ”

เขาพยายามจุดศร็ดาวเรือง ตอนนี้อยู่หน้าเขาไม่เห็นแก่หน้าอินทรี
หน้าพรหมพาดเพิ่มเข้าที่มีหมอบอวรวอย่างจัง

“โอ๊ย”

“หมอช็อกโอ๊ย”

แต่เสร็จเธอก็รีบหลุดออกจากห้อง ไม่อยู่รอให้โตนตำหนิซ้ำสอง

ชายหนุ่มลูบหลังมือด้วยความเจ็บปวด คือเข็มขมวดเป็นปมเพราะ
ความสงสัย นี่ก็ไม่ถึงว่าผ่านไปแปดปีจะบังเอิญได้พบผู้หญิงคนนี้อีกครั้ง
เด่นภา สิริวงศ์วาน เลขที่ยี่สิบสามของห้อง ผลการเรียนเป็นอันดับสอง
รองจากเขา ตอนนี้อยู่หน้าเขาเป็นเซลล์ชายเวชสำอาง บุพเพสันนิวาสช่าง
สรรค์สร้างคนในอดีตมาให้เจอกันจริงๆ

วีรกรรมที่ยายตัวแสบเคยทำไว้บรรพ์ไม่เคยลืม เสียงหัวเราะของ
ผู้หญิงที่ไม่เป็นกุลสตรีตอนแก๊งค์ดิงกางเกงวอร์มของเด็กหนุ่มต่อหน้า
เพื่อนๆ ยังดังก้องอยู่ในหัว คนอะไรช่างผิดแผกจากผู้หญิงคนอื่นๆ ความ
อับอายครั้งนั้นบรรพ์ต้องขายชี้น้ำประชาชี้อไปหลายวัน

วันนี้ได้เจอกันอีกครั้งเลยเอาคืนเสียให้เข็ด แม้เวลาจะผ่านไปนาน
หลายปี ก็ยังจำใบหน้าเรียวได้รูป คางจิ้มลิ้มตาโตของหญิงสาวคนนี้ได้ ถึงวันนี้
ความสวยและเสน่ห์ของเด่นภาจะพุ่งดิ่งลงเหว เหลือเพียงเค้าโครงหน้า

ที่ยังเหลืออยู่ บวกกับจัดฟันเหมือนเด็กเนิร์ดแถวไฮสกูลในอเมริกา ถึงเปลี่ยนจากชุดคอซองเป็นชุดสูทเขาก็ไม่มีวันลืมผู้หญิงคนนี้

แต่ตอนนี้ท่าทางของเธอช่างแปลกจากเมื่อก่อน หล่อนกลายเป็นคนที่ไม่มั่นใจในตัวเอง ที่สำคัญทำเหมือนไม่รู้จักเขาเสียอย่างนั้น หน้าตาเขาก็เชื่อว่าเปลี่ยนไปมาก เพื่อนเก่ายังจำกันได้ทุกคน

หรือหล่อนกำลังแก๊งเขาอยู่

หากเป็นเช่นนั้นอายุที่มากขึ้นของหญิงสาวก็ไม่ได้ลดความแสบสันในตัวลงเลย คราวหน้าเขาไม่มีทางยอมให้หล่อนเอาเพิ่มพาดมือเป็นครั้งที่สองแน่นอน

ครีตาวเรื่องสุดท้ายใจลึกเพื่อระงับความกลัว ลัมผัสของไอ้หมอนุ่มซิกอยังติดอยู่ที่มือ กลับไปต้องรีบไปล้างสบู่เช็ดแอลกอฮอล์ นี่ก็ไม่ถึงว่าเป็นเจ้าของคลินิกใหญ่ขนาดนี้ยังทำตัวเป็นไอ้บ้าหัวงูแถมยังแจ็กพ็อตเป็นลูกค้ำรายใหญ่ที่เธอต้องขายสินค้าให้ได้เสียด้วย

เนจจิราเคยเล่าให้ฟังว่ามีเซลส์บางคนต้องเอาตัวเข้าแลกกับยอดขาย หากนี่เป็นกรณีที่ต้องเผชิญ ขอบายเสียดีกว่า ให้ตายก็ไม่ยอมเอาตาหมอนี่มาเป็นสามีนั่นเอง

หญิงสาวรีบเดินออกมาจากคลินิก ให้อายุเธอ อ้อยผ่านๆ ซึ่งหล่อนก็ทำหน้าที่ดีเหมือนไม่เห็นเธอ งานเข้าตั้งแต่ครั้งแรก แล้วแบบนี้จะทำยังไงได้ถึงเป้าใหม่นี้

สงสัยเดี๋ยวหน้าจะให้อายุเธอผิดคนเสียละมัง

ขณะที่ครีตาวเรื่องเดินคอตกลับไปที่รถส่วนตัว ก็มีมือหนึ่งดึงแขนเธอไปที่อีกฟากหนึ่งของกระถางต้นสน

หญิงสาวประจันหน้ากับหญิงสาวแสนสวยที่เธอคุ้นหน้า ร่างสูงเพรียว ร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรบนรองเท้าส้นสูงมองมาด้วยแววตาขุ่นเคือง ใบหน้าเรียวยาวดวงตาเฉียวคมดูสวยสง่าราวกับดารานักร้องดังพร้อมจะเอาเรื่อง

ตลอดเวลา

ศรีดาวเรืองงงเป็นไก่อตาแตก แต่ก็เอ่ยถามตามสัญชาตญาณ
“คุณเป็นใครคะ”

“แหม พุดเพราะจิ้งเหลนนะคุณเดี๋ยวนะ”

จากคำพูด อีกฝ่ายคงรู้จักเดี๋ยวนะ มิน่าตอนหญิงสาวอยู่ในรถกับ
หมอลิทธิชัยถึงตกใจเมื่อเห็นหน้าเธอ

“ไม่ได้เจอกันนาน ซี้เหร่ขึ้นเป็นกองเลยนะ จัดฟันด้วยนี่ แต่ทักษะ
การแต่งหน้าแย่งลง ควรไปหัดมาใหม่ล่ะ”

ศรีดาวเรืองเห็นเพิ่มในมือก็พอจะเดาออกว่าอีกฝ่ายอยู่บริษัทเดียวกับ
เธอ แต่ก็ไม่เคยเห็นเซลล์คนนี่มาก่อน ทำให้นึกถึงวันมาประชุมที่บริษัท
มีเซลล์สองคนที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุม หนึ่งในนั้นคงจะเป็นคนตรงหน้า

“คุณตาหวาน”

“แหม ไม่ต้องเรียกคงเรียกคุณหรอก ไม่นึกว่าฉันหนีออกมาจาก
บริษัทเดิมก็ต้องมาเจอแกที่นี้อีก แต่แกจำไว้เลยนะ ที่นั่นคือที่หนึ่ง ไม่ใช่
แก เพราะฉะนั้นทำหน้าที่ในส่วนของแก ห้ามยุ่งเกี่ยวกับฉันเด็ดขาดเข้าใจ
ไหม”

ตาหวานงู้อะไรศรีดาวเรืองจึงพยักหน้ายอมเพราะไม่อยากมีปัญหา
แต่อีกฝ่ายกลับขมวดคิ้วมองมาเหมือนไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“แกใช้นั่งเด่นหรือเปล่าเนี่ย หรือวันนี้นั่งเด่นมาคุยกันแน่”

“คะ เด่นมากคะ”

“หยุดบ่นประสาทฉันเสียที ฉันซีเกียจฟังคำตลบตะแลงของเธอ
เต็มทน ที่ฉันลากแกมาที่นี้ก็เพื่อต้องการตกลงกัน” ตาหวานหรีตาลงแล้ว
ทำเสียงเข้ม “เมื่อวานแกเห็นฉันกับหมอลิทธิชัยไหม”

ศรีดาวเรืองพยักหน้า นึกภาพที่เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งหอมแก้มตาหวาน
ในรถคันหรู

“ดี ถ้าแกยังอยากทำงานบริษัทนี้อย่างสบายใจ ก็อย่าพูดในสิ่งที่แก

เห็นเด็ดขาด เอ๊ะ หรือว่าแกบอกคนอื่นไปแล้ว”

“ไม่นะคะ ฉันยังไม่ได้บอกใครเลย” ศรีดาวเรื่องโบกมือโบกมือปฏิเสธอย่างกล้าๆ แต่ก็อดลั้งवेशใจไม่ได้ ในที่สุดเซลล์ที่เจนจิราพูดถึงก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าทันตาเห็น ไม่นึกเลยว่าคนสวยอย่างตาทาหวานจะกล้าทำเรื่องผิดศีลธรรมแอบคบกับลูกค้ำแบบนี้

“นี่แกกำลังตำหนิในใจใช่ไหมงั้นเด้น”

ศรีดาวเรื่องอ้าปากค้าง พยายามจะแก้ตัว แต่อีกฝ่ายก็รีบขัดขึ้นก่อน “แต่แกอ้าปากฉันก็เห็นลึนไถ่แล้วยะ”

หญิงสาวร่างสูงเพรียวในชุดกระโปรงรัดรูปโยนชุดสูทที่ใส่มาทิ้งไว้เบาะหลังรถ เผยให้เห็นเสื้อเซ็กซี่ขาวกับกระโปรงดำเข้ารูปดูเซ็กซี่จนศรีดาวเรื่องอายจนแทบกระโดดหน้าผาไปเกิดใหม่ แล้วแม่เซลล์คนสวยก็หันมากำชับเด่นนภาตัวปลอม

“จำเอาไว้ให้ดี ถ้าอยากอยู่ในบริษัทนี้อย่างปลอดภัยก็อย่าเอาเรื่องของฉันกับหมอลิธีไปพูด เข้าใจใช่ไหมงั้นเด้นนภา”

“ค่ะ” ศรีดาวเรื่องรับคำอย่างกล้าๆ

ตาทาหวานหรือตามองเซลล์ร่วมบริษัทอย่างแปลกใจ ศรีดาวเรื่องไม่รู้จะโต้ตอบอย่างไรเพราะไม่รู้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่สาวเธอกับหญิงสาวคนนี้ แต่ดูลักษณะการพูดของอีกฝ่ายแล้วคุณนี่คงไม่กินเส้นกันแน่ ศรีดาวเรื่องจึงลองจินตนาการคำพูดของแฝดผู้พี่ดู

“ยะ นังตาทาหวาน”

“ประสาท” ตาทาหวานแเบะปากก่อนจะคว่ำกระเป๋ามาแบอร์ดนมกับแฟ้มเดินตรงเข้าไปในคลินิก

ขณะที่ศรีดาวเรื่องถอนหายใจอย่างโล่ง นี่แค่เพียงวันที่สองต้องเจอกับหมอลิธีกับเพื่อนร่วมงานเก่าที่ไม่กินเส้น วันต่อไปจะต้องเจอกับอะไรอีกศรีดาวเรื่องไม่อยากคิดต่อ หากเป็นเด่นนภาคงรับมือไม่ยาก แต่นี่คือศรีดาวเรื่องผู้รักสงบและไม่อาจสู้รบปรบมือกับคนพวกนี้ได้เลย เพราะรู้ตัว

ว่าตนเองมีมนุษยสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีนัก พุดกับใครก็ไม่ค่อยเป็น
มีหวังรางวัลก้อนโตคงจะลอยหายตั้งแต่เดือนแรกเสียละมัง